

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ТЕРИТОРИЯТА

chitanka.info

*Една реалистична антиутопия...
Забранената зона, наречена Територията...
Земята, където някога е живяло племето на
българите... Пустинята, сметището на
Европа... Част от Великата американска
империя... Граничеща с Джипсиленд...*

*История с минало, с възможно бъдеще, с
мрачно съвремие...*

1.

Джейн и Джон се ожениха...

Време беше да минат от нормалното към социалното сексуално общуване.

Навършваха тридесетте, след пет години трябваше да предадат в Обществения дом две деца — така, както изискваше цивилизационният закон. И както бяха направили родителите им навремето...

Поради което Джейн се раздели с голямата си любов — красивата Грета. Край на нормалния секс, край на нежното женско общуване, край на красивите вечери сред приятелките...

А Джон трябваше да каже „Сбогом!“ на Пиер. Край на здравия мъжки секс, край на вечерното общуване в елегантните барове от типа „№ 7“ (каквото номер официално носеше техния пол сред 50-те открити до този момент).

С две думи — край на традиционната любов...

И начало на социалното семейно гнездо...

Което свиха на 16 етаж в Трета кула при Супернебостъргач 100...

Грета и Пиер им направиха царски подарък — истинска гарсонiera, цели 20 квадратни метра. При това на специален етаж за можещи да си позволят разкош двойки. Дори общите тоалетни бяха две, а баните даже три — при това само за осемте семейства, обитаващи етажа...

Вярно, не беше толкова весело, както на по-долните етажи, където бяха настанени несемейните. Там имаше барчета, устройваха се купони, създаваха се условията за свободен и демократичен избор на партньор — партньорка в рамките на една нощ...

А тук...

А тук задачата на младите хора беше друга. Поради което те се завръщаха в семейното гнездо уморени и се залавяха с труд в името на

обществото. Все пак, двете деца трябваше да бъдат предадени в Обществения дом. А преди това да се родят...

Та — трудно, необичайно, понякога дори противно, обаче се налагаше старателно да извършват ретроградните сексуални движения. И да се опитват понякога да стигат до интерес, че даже и до оргазъм...

За това спомагаше спалнята — с широко легло, нарочно създадено за постепенно свикване със странното спане редом с човек от другия пол, с красивите тапети, хубавите мебели и тънките стени, през които трябваше да чуват подкрепящи ги звуци от останалите седем спални...

А супер разкошът беше до сами гарсоньерата им — балкон, гледащ към прозорците на огромното здание на Централен Ню Йорк. При внимателно взиране в долния десен ъгъл на погледа се виждаше част от Сентръл парк — сега музей. Над него бяха запазили дори вертикално празно пространство, стигащо чак до купола на града. Кое то беше, разбира се, пилеене на жилищна площ, но какво ли не прави американецът, за да съхрани част от древната история на великата империя...

Джейн и Джон бяха доволни в гнездото си. Особено, когато вечер гледаха новините на телевизионната стена и ужасени научаваха какви зловещи неща се случват в изостаналия околнен свят...

Някъде в Мексико (за мястото му дори се посдърпаха — Джон твърдеше, че е нейде в Япония, Джейн беше сигурна, че е част от бившата германска империя, която, както помнеше от предпоследния, трети клас в училище, заемаше централно място в континента на негрите), та някъде в Мексико хората се убиваха, за да имат място за живеене. А напоследък в новините се запромъкваша съобщения за появата на канибали в далечна Канада...

Храната не стигаше, жилищата бяха недостатъчни...

Но великата американска империя царуваше над света и умело използваше ресурсите му — защото суперхората, които бяха нейни граждани, имаха всички права да живеят нормално...

За сметка на изостаналите биологически, културно и политически останали човекоподобни. Които бяха товар, та дори излишък за господарите на света...

Е, някои американци можеха да си позволят известен разкош. Гарсоньерата на Джон и Джейн беше първото стъпало на издигането.

Но имаше хора, които живееха в огромни вили по океанското крайбрежие...

Целта на всеки американец беше да успее... И да излезе от градските пещери, да си купи поне сто квадрата свободна площ нейде сред природата...

За което трябваха пари. Много пари...

Разбира се, Джон и Джейн не бяха празни мечтатели. И знаеха, че към върха се тръгва бавно, спокойно, с премерена крачка. Поради което бяха убедени, че са на прав път, когато си направиха плана за живота: две деца, а след сдаването им в Обществения дом — усилен труд на по две места, пестене, устрем в кариерата...

И така — докато Джон стане поне собственик на фирма с милиарден капитал, а Джейн се издигне в администрацията до поста говорител на вицепрезидента...

Планове, планове — но имаше и реалност.

И тя поднасяше изненади.

Каквато им направиха групите от Лесбо-гей свободната компания.

При поредната вътрешна лотария Джон изтегли печеливш билет.

Романтично пътешествие до Джипсиленд с придружител...

Разбира се, посочи Джейн и сега бяха заети да стягат багажа. А той не беше малко — гримовеите им, тоалетните принадлежности, три вида прашки — женски, мъжки и мъжки с женски оттенък, модни дрехи и, естествено, екипировка за сафари...

Защото ходили вече на далечните Балкани (тук също поспориха къде е тази държава на екзотични диваци, Джон смяташе, че в Тихия океан, Джейн беше уверена, че е в Колорадо) им казаха, че почти няма разлика между сафари в последния зоопарк в Африка и разходка до Балканите. Също зверове, също джунгла, също мизерия, също много черни...

Така че вечерта преди пътуването двамата си легнаха рано. Нямахме време за нежни ласки, пък и седмица преди това бяха се упражнявали в задължителните секс пози, та Джейн смяташе да не си губят времето, ако измерванията покажат настъпваща бременност. Просто не й се занимаваше с тия нужни за бъдещите деца, но изморяващи я ретроградни игрички — според нея, дори доста

нехигиенични и дразнещи организма ѝ, свикнал на нежната любов на Грета...

Което, впрочем, Джон одобряваше — и нему не му се щеше да прегръща крехката Джейн, а да си представя обезкосмения, як, пъргав Пиер с...

В този момент обикновено му ставаше лошо и той вземаше поредната таблетка, според докторите постепенно изчистваща нормалността му и превръщаща го в хетеросексуален...

2.

Слънцето в техния сектор изгряваше точно в седем сутринта. Нито сезонът, нито климатът влияеха на меката, топла светлина. А часът беше определен според проведеното гласуване в сектора. Повечето жители работеха на сходни позиции и нямаше нужда да бъдат събуждани по-рано...

Още предната вечер багажът — три големи куфара, плюс „спасителния сак“, бяха изпратени към летището.

Така че двамата бяха необременени с товар, а и имаха достатъчно време, за да закусят в модното тази година кафене на 244 етаж на небостъргача.

Оттам имаха само пет минути ход със скоростния асансьор до площадката на покрива, а после започваше приключението...

Като начало трябваше да отидат до летището. Кое се намираще недалеч, в района Бостън, някога самостоятелно градче, а сега квартал на Северен Ню Йорк. Някакви си час и десетина минути път по аутобана.

Е, можеше да прелетят с местен атомолет, можеше да отидат и със суперскоростното метро, но Джон искаше да покаже на съпругата си гордостта на всеки американец — вилите по Източното крайбрежие. Подобни имаше само на Западното, но там бяха само десетина, докато тук покрай плажовете се разполагаха цели тридесет частни дворци — символ на благополучието и белег на изключителни възможности. Плюс примамливата символичност какво може да постигне американецът, ако се труди непрестанно в офисите и централите на бизнеса...

Сладостта им беше и в тяхната обособеност като награда и знак. Не всеки, съвсем не всеки можеше да натрупа необходимите средства, та да си купи подобна вила. Понякога дори милиардерите нямаша достатъчно авоари и се налагаше да се задоволяват с няколко етажа в небостъргачите на Централен Ню Йорк или Сан Анджелес...

Имаше неща, които и парите не можеха да купят...

Старинният автомобил вдигаше само 800 километра в час по релсите на аутобана. Това даваше възможност на двамата да се любуват на белите вили, кацнали като чайки покрай брега...

— Ще дойде и нашият ден — каза мечтателно Джон...

Джейн само въздъхна. Земята беше така пренаселена, че някъде хората се опитваха да строят жилища надълбоко под земята. Доста рисково при зачестилите земетресения...

Е, имаше и свободни земи — например, тая територия, където отиваха. Но това бяха области, където никой не се наемаше да живее спокойно — без сигурността на американската армия, без гигантските стени, обграждащи САЩ, без законите, позволяващи всеки натрапник във великата империя да бъде ликвидиран като наказание и заплаха за останалите безразсъдни анархисти...

Модерният цивилизован човек не можеше да преживее извън капсулата на цивилизацията...

А дивацината на прерии, степи, пустини, джунгли просто не беше за истинския американец...

Освен ако не беше добре обучен, въоръжен и снабден с всичко необходимо за извънредните ситуации...

Каквито вещи, уреди, пособия, оръжия и запаси задължително съдържаше крайно необходимия при подобни на тяхната авантюри „спасителен сак“...

— Какво ли ни чака... — Джейн премести погледа си към своя съпруг.

Джон мъжествено — с което й напомни за любимата Грета — въздъхна. Тия жени... Да беше Пиер — всичко щеше да е ясно и нормално...

Но, все пак, законът ги свързваше и той уважаваше дори страховете на Джейн.

— Едно интересно пътуване, една авантюра, за която ще разказваме в бара, едно откъсване от цивилизацията, за да срещнем изостаналите хора... Където са останали...

— А има ли такива в Джипсиленд?

— Има — Джон беше прегледал добре нужната литература, дори беше прочел скоростно, само за час, трите странички на брошурката с упътванията — Навремето там е живял някакъв тюркски народ...

— Това какво е? — попита Джейн...

— Народ, близък до хората в нашата съюзница Турция. Оная държава, дето е разположена около голямата ни база в Ан... — Нещо му се губеше названието, та извади книжката — Анадола, да... Тоя народ — сега Джон беше уверен, текстът му даваше успокоение — тоя народ се наричал българи или бугри. Но бил нападнат от ония диваци рашъните и се наложило да отиде на юг, в родината си, където останал...

— А ние какво ще гледаме? — Джейн го гледаше с невинните си като прясна девица очи...

— На тази територия са останали истинските древни жители — джипситата. Или по тяхному — циганите. Имат свои племена, устроили са си живота волно сред природата...

Джейн притвори очи...

Зелени долини, сини реки, изумрудено небе, танцьори — както на снимките в проспекта... Екзотика и красота...

За циганите тя знаеше немалко. Колко сериали беше изгледала за тия благородни, трудолюбиви, мирни, смели деца на природата...

Щеше да е прелестно, както казваше Грета...

3.

— Добре дошли на борда на нашия стратоплан, скъпи пасажери...

Гласът на стюардесата — мек и нежен, се носеше из голямата кабина. Джон и Джейн седяха в дълбоките, удобни кресла и с внимание слушаха думите ѝ. Нали затова пътуваха — за да научат още нещо към натрупаното през четирите години основно американско обучение...

Креслата бяха три. На третото, до сами пътеката, седеше доста възрастен човек, в изискан костюм, със стилна вратовръзка, подсказваща, че принадлежи към една от висшите класи — може би дори корпоративен мениджър...

— За вашето удобство компанията ни предлага полет с класически стратоплан. Знаете, че до колонията Европа може да се стигне и със самолет — един доста неудобен за хора като вас полет. Но стратопланът... Това е последната дума на модерната техника днес.

Разбирате, че в ниските слоеве на атмосферата тяло не може да постигне големи скорости. Поради което се налага то да се издигне в стратосферата и в разрежения въздух да се достигне желаната висока скорост...

Вие се намирате в тяло А на стратоплана. Другото тяло — С — е абсолютно същото по размери, но, разбира се, отстъпва по комфорт и удобства. То е предназначено за пътници от втора класа — колониални чиновници, банкови служители, военни. Плюс обслужващия ви персонал, с който, за съжаление, се налага да се разделите до кацането ни в съответната колония или територия...

Извиняваме се, че не можем да отговорим на множеството желания да посетите тяло В — носещото стратоплана. Напрегнатата обстановка в колонията Азия, опасностите от бандитите на Мохамад Зулу и рисковете за вашето благополучно прелитане отвъд океана, накарала компанията временно да спре познавателните посещения на носещото тяло В...

След това стюардесите се пръснаха из големия салон и започнаха да демонстрират спасителните жилетки, работата със саловете, микрорадиостанциите, показваха най-съвременните и мощни уреди за спиране агресията на акули или други морски обитатели...

Джон и Джейн следяха внимателно показването на неща, които (не дай, Боже!) можеше да спасят живота им.

Техният спътник се отнесе пренебрежително към разиграващото се, кимна леко и веднага една стюардеса дотича до него.

— Вие ще желаете ли нещо? — попита той седящите отляво му младоженци. Леко смутен, Джон пожела напитка, същата, каквато би си поръчал господинът. Джейн се задоволи с натурален сок от портолимон...

— Приятно ми е — каза съседът им — Тиодър Крейн, главен инспектор на колония Европа...

Младите се представиха и предизвикаха интереса на висшия чиновник...

— На сватбено пътешествие, а... — произнесе той замислен — И къде?

— Из територията Джипсиленд — каза малко смутено Джон...

— Хубава екскурзия — одобри мистър Крейн — Екзотика, емоции, занимателна почивка... Предполагам, че сте подготвени за приключенията?

Джон кимна неуверено, което не остана скрито за мистър Крейн...

— Млади хора, млади хора — укорително поклати глава той — Основното образование има за цел в рамките на четири години да ви даде една хубава основа. Но после следва още и още учение. Вярно, след като Хубермайер измисли образователното внушение, знания се наливат буквално за дни, но все пак... Не бива да спирате само до нивото, което е необходимо на средния американец. Трябва да се подготвяте за издигане във висините на управлението на света. Че кой, ако не вие, ще дирижира този огромен световен хор? Кой ще ръководи нашите колонии, земи, територии? Още повече, когато в скоро време очакваме аеронавтите ни да докладват за създаването на постоянна колония върху Марс...

Джейн го гледаше с интерес. Тя за пръв път седеше толкова близо до висш управител на този американски свят.

Джон тихо започна да разпитва мистър Крейн за Европа...

— О, това е неголяма, но добра колония. Състои се от десетина големи държави. Географски към нея спадат и няколко територии, но административно избягваме да ги включваме в цялото. Само хабят средства, а всъщност нищо полезно не получаваме от тях... Да вземем земята, където е територията Джипсиленд. Там някога са живели бугри, знаете, нали?

Джон с гордост разказа прочетеното от брошурата. Мистър Крейн кимаше...

— Да, така е — рече той, когато Джон изложи всичко, което помнеше — Бугрите са били интересен народ, макар да са подминавани от историците. Сами разбирате — на тая земя някога, преди новата Американска ера, са живели какви ли не народи. Елини, траки, склавини разни... И дори е имало няколко дивашки племенни образувания на бугрите. Успели са по едно време да държат почти целия полуостров под властта си. Но, разбира се, след разгрома на рашъните, истинските бугри са отишли в родината си Турция. А на територията са останали предтечите им — циганите. И сега живеят там волно и свободно...

— Тук ли? — Джон замахна с пръст над картата, намерена от него в електронния бележник...

— О, не чак толкова — мистър Крейн очерта малък овал над земите на юг от планина, пресичаща като гръбнак полуострова — Това е Джипсиленд. Доста интересна, но и много опасна земя. Това е единствената точка на континента, където държим повече от десет бази и охраняваме региона. Другаде нашите войски са почти като охранители на реда и спокойствието, а тук се налага да патрулират, да спират набези, да задържат опитите на циганите да налагат своите закони...

Джон беше леко стреснат...

— Да налагат?

— Не, не — махна с ръка мистър Крейн — Просто за тоя народ няма никакви правила, закони и принципи. Те са истински деца на джунглата. Много са интересни, но винаги трябва да държиш ръка на спусъка. Затова и с нашите сафарите изпращаме охрана от професионалисти. А и, случи ли се нещо недобро — веднага наказваме жестоко. Без оглед на вината. Така че — не се безпокойте, не се

плашете... Но, разбира се, бъдете внимателни. Обаче, да не ви
стрякам, ще ви инструктират специално...

4.

Разбира се, Джейн не се плашеше лесно. Колко екшън филми бе изгледала... Дори се беше запознала с един от актьорите, изпълняващ главната роля в цяла поредица...

Е, вярно — беше лош любовник, не се интересуваше от партньорката си, по едно време я остави и отиде да пийне специално уиски, а на нея дори кафе не предложи...

И най-лошото — заряза я малко след това, тъй като го извикаха по повод някакъв договор за нов филм. Добре поне, че се сети да извика асистента си, та Джейн не остана капо...

— Мистър Крейн, — извънтя нежното й гласче — А какво е това тук, над планината? Тая зона в черно — между синята линия и границата на Джипсиленд?

Мистър Крейн се понамръщи малко, обаче бързо сложи дипломатическата маска.

— О, това е Забранената зона... Именно нея наричаме Територията... Зона, която покрива немалко земя, но в която не живеят хора. Или поне — нормални хора... Запомнете, младежи — в никакъв случай не отивайте там! Дори да ви предложат охрана, дори с армейски отряд да сте — не отивайте...

Джон също не издържа на любопитството:

— Но — защо? Та ние точно това търсим — приключения, екшън, живец...

Мистър Крейн извади нова пура, бавно я подряза, запали, издуха внимателно облачето дим към абсорбатора над креслото.

— Разбирате ли — зоната е изключително сложна. Археологически резерват. Затворена за посещения, тъй като не искаме външни лица да се намесват в стерилността й. Само по тази причина около нея са разположени няколко гарнизона, има сложна наблюдателна система, по специален график патрулират усиления до зори...

Но това не успокои Джейн:

— И защo толкова грижи? Утре нас ще ни водят на разкопките в някакъв древен европейски град, унищoжен през Четвъртата световна война... Как беше, Джони?

Джон вече шареше с пръсти по електронния бележник:

— Берлин, Берлин...

— Именно — каза мистър Крейн — Берлин е изучен град, над развалините му са прокарани специални пътеки за посетителите, дори радиацията е сведена под безопасната доза. А в Забранената зона работят само археолози в специални костюми...

— И какво изучават? — полюбопитства Джейн.

— О — мистър Крейн се оживи — Помните ли за бугрите? Именно там са живели, преди да открият истинската си същност и се върнат в родината си Турция. Това е станало още при запoчването на Третата световна война. Обаче, се намесили руски шпиони, които пренесли на тая земя своята, руската, азбука. И дори създали „учебници“ — но в кавички. Лъжливи, пропагандни, манипулиращи миналото. Мамели доверчивите, че не са тюрки, а друг народ, че имат древна история. По-древна дори от Великата турска империя. Измислили разни владетели, стигнали до там, че говорели за някаква Източна Римска империя и някаква империя на бугрите...

— Това — какво е? — запита Джон...

— А, имало е някога голяма империя в малка Европа, със столица в Рим. После тая империя станала германска, а сетне ние, американците, сме я наследили. Не зная дали сега учите, но специалистите разказват за световни лидери като Вашингтон, Линкълн, Рейгън... Все императори, които владеели света, наказвали лошите, защитавали невинните. И това — от най-древни времена насам...

— Тоест — не е имало никакви други империи? — поддаде се напред Джейн.

— Точно така! — Мистър Крейн беше въодушевен от възможността да помогне със знанията си на младежите и едновременно с това да демонстрира образованието си. Все пак, беше с диплома от десети клас на специалното училище в Харвард...

— В човешката история е имало две империи. Римската и наследницата ѝ — Американската. Е, турците говорят за своя империя, но... Съюзници са засега, защo да спорим? Китайците също са имали

претенции за имперско минало. Това — преди да успее Китайската пролет преди 100 години и китайският народ да заживее щастливо в новите 27 американски щата. Други страни също се опитват да придадат достоверност на легендите си...

— И защо това нахалство? — чак подскочи Джейн.

Мистър Крейн снизходително махна с ръка.

— Комплексите на малките народи, стремежите на късно появилите се държави да изглеждат по-древни. Някои дори стигат до смешни твърдения, че са били създадени преди САЩ...

Джон така се изсмя, че чак изпръхтя. Джейн беше по-сдържана, но и нея я обхвана кикот...

Наистина — беше и смешно, и жалко...

Цели четири години тя беше учила — при това с отличен успех по възловите основни предмети като готварство, домакинство, етикет... И някакви туземци от европейските джунгли да имат претенции, че знаят повече от нея и Джон...

Мистър Крейн стана сериозен.

— Та затова ви препоръчвам настойчиво, а в нашето губернаторство в Ню Буда ще ви поискат поемане на задължение да не се и опитвате — в никакъв случай! — да нарушавате границите на Забранената зона. Има толкова интересни за американци места — молове по последен модел, увеселителни паркове...

Джейн и Джон кимнаха послушно...

5.

— Ню Париж — каза мистър Крейн след два часа.

Джейн и Джон включиха екраните пред себе си и видяха града отгоре. Беше огромен — макар и твърде далеч от техния Ню Йорк. Е, някъде към площта на Централния град можеше да покрие. И толкова...

Все пак, Европа си беше малка страна — изостанала зад предтечата си САЩ, със застаряващо и намаляващо население, добър пазар, но отдавна изгубил възможностите да се конкурира с напредналите икономики на Южна Африка и Източна Азия... Да не говорим за американската...

Все пак, имаше доста различия между конгломерата под тях и големия град. Най-напред — изпъкваха високи кули, заобикалящи метрополиса като висока крепостна стена. Като ония от анимационните филмчета по история, които им пускаше мис Мериуедър едно време в училище...

Джон посочи към тия странни кули и мистър Крейн кимна.

— Това са стопански кули — каза той — В тях се произвеждат хранителни продукти. Някои са химически заводи, други цели хидропонни селища, трети са заводи и фабрики... Изнесено производство. Има го и край Голям Ню Йорк, но е в покрайнините на Купола. А вие, както разбрах, живеете в Източен Ню Йорк, виждате само Централния град. И затова не знаете откъде идват храните ви...

Джон се сепна. Наистина — за своите няколко години нито веднъж не беше се питал как до масата в ресторанта или кафенето идват продуктите, от които майсторите на приготвянето вършеха чудеса...

Беше учил отдавна, че химическите процеси са сложени в услуга на човечеството, че овкусителите и ароматизаторите са вълшебните ингредиенты, които „оцветяват“ ястията, че опитните производители могат дори от амбалажна хартия да получат храни, от които да се оближе сам човек...

Е, до него подобни не бяха стигали. Макар да знаеше, че в работническите райони ползваха само и единствено химически преобразувани продукти.

В кулите, където живееха доскоро с Пиер, а Джейн с Грета, храните бяха внимателно преработени естествени материали. Без отпадъчни технологии, вярно, но...

Но пък другаде наистина сервираха чисти химикали — полезни, обогатени с нужните за живота елементи, дори примамливо, наркотично вкусни. Нямахше и начин да се избира...

Всичко зависеше кой къде е роден. В кулите до номер пет в комплексите живееха хора от преходните групи. От тях набираха заслужили с труда и интелекта си висши чиновници, управляващи държавата, местни ръководители на общността.

Над пети номер бяха кулите на работещите — всякакви изпълнители, които и теоретично нямаха шанс да излязат от кръга апартамент-спалня, обществена трапезария, една баня за три етажа, определен транспорт до местоработата...

Джон и Джейн имаха късмет — и двамата бяха деца на хора, устремили се към високите етажи на държавната кула. След годините в Обществения дом, бяха насочени към специалното училище — за цели четири години. Другите деца се насочваха към трудовата заетост — държавата нямаше време за губене да очаква кога малките ще пораснат. Животът изискваше усилена подготовка и управляващите империята я даваха на недораслите — както наричаха официално децата от кулите с големи номера...

А наследниците на имперските родове — каквито не бяха Джон и Джейн, ги изпращаха освен в четиригодишното училище, и в специалните училища като Харвад, Йейл и други подобни. Които някога са били университети, но после държавата е решила, че при наличието на толкова богата информационна база и така точно разписани правила, няма нужда да се губи време и стегнала учебните програми в цели шест години — чак до десети клас...

6.

В Ню Париж останаха два дни. Достатъчно време да разгледат Музея на световния упадък и да се разходят край бетонните канали, бележещи мястото, където някога е текла реката Сона... Или Сена — това нямаше никакво значение за младите пътешественици...

Настаниха ги в голяма стая — побираше двойно легло, шкафче, рафт за дрехи, дори имаше самостоятелна баня. Е, с душ и подвижна тоалетна само, но в сравнение с обикновените стаи...

Хапнаха в голямата зала на ресторанта — няколко вида пюрета и дори по едно пилешко крилце, лукс за европейската колониална кухня...

Музеят на световния упадък включваше все неща, които — честно казано — не вълнуваха американците. Някакви картини, стари скучни филми, дори книги. При това отпечатани на хартия...

Къде-къде по-безинтересни като забавления от американската класика...

Джон се сети за любимите си филми — екшън, дупшън и секшън... Джейн — като по-изтънчена, дама — разгледа книгите. Повечето бяха написани на древен език. Екскурзоводът каза, че се наричал френски и го владеели античните племена, живеещи в тая част на колонията Европа. За щастие, към експонатите — книги имаше приложени електронни четци, та Джейн разбра от гласа на артиста за какво става дума в архаичната творба. Не може да се каже, че се развълнува. Или впечатли поне...

Все пак, ставаше дума за изостанал, варварски народ, интересуващ се от твърде далечни за модерния културен американец неща...

Вярно, навремето може да е имало някакви проблеми с човек, който е пестял парите, внимателно ги инвестирал, не раздавал скъпите средства дори на сина и дъщеря си, готов на всичко — само и само да увеличи натрупаните с ум и пестеливост златни монети... Но да го превръщат в пиеса, че и да се изучава в училището... И да осмива

авторът подобен разумен човек... Не, не — наистина не е съвременно...

Е, в музея имаше и приятни изненади. Джейн откри любимия си рекламен постер — млада, полуусмихната жена, изразяваща възхищението си от прекрасните бисквитки...

Наистина, имаше лека промяна. На копието липсваха чашката чай и бисквитите в ръцете на момичето, нямаше и пакетчето с ясно видимо лого пред нея. Стоеше загледана и унесена, както си беше на оригинала, дори названието на бисквитките „Мона Лиза“ се виждаше на табелката под постера...

Гидът каза, че това било известна картина, а Джейн разочаровано се замисли защо са разрешили на някакъв художник да развали прекрасната реклама...

Иначе всичко в Ню Париж беше като в родната Америка — „Макдоналдси“, „Кентъкски пилета“, магазини, магазини, магазини... На места стоките се продаваха в истински молове, другаде изостаналите европейци бяха имали сили и умение да издигнат единствено малки магазинчета, при това насочени към един само вид стоки...

Изобщо — нормално градче, каквито някога е имало в Средния Запад...

И, ако не беше промеждутъчна станция за пътуването им, надали имаше смисъл да спират. Камо ли да разглеждат някакви останки от древни, изостанали в развитието си, доста ретроградни и съвсем не модерни хора...

На сутринта заеха местата си в малката трифибия и тя ги понесе на изток. Към приключенията, към екзотиката, към дивите краища на съвсем остарелия континент...

7.

Трифибията беше модерен вид апарат — съчетание от движещата се по земята, върху водата и в небето машина. Тяхната побираше десет пътници и съответния екипаж...

На виртуалната карта, появила се върху екраните пред всеки пътник, маршрутът изглеждаше почти права линия до река Дунав. А после рязко завиваше на юг и след нова чупка — на изток.

Стюардесата обясни на учудената Джейн:

— Забранена зона... Там има само наши охранни части в специалните бази. И археолози, които работят в останките на номадските селища на бугрите...

Джейн се сети за предупрежденията на мистър Крейн и разбра, че е по-добре да не разпитва. Държавата е решила да затвори тая зона — значи държавата знае повече и мисли за всичко. Нямахме смисъл да спори с най-великото творение на американската политическа мисъл — държавата. Пък и известният президент (кой беше?) нали е казал: „Не питай какво прави държавата за теб, питай се какво ти да направиш за нея“... Е, някаква сдържаност беше нормална дан пред величието на държавата — гарант за демокрацията и свободата на човека...

На големия екран плавно се движеше картината, която можеше да видят, ако трифибията имаше прозорци. Красиви зелени равнини, беловърхи планини, синята змия на голямата река, виеща се нейде на изток...

Сетне за миг се появи образът на Забранената зона.

Нищо особено — пак пролетни земи, пак високи върхове, пак ширнала се красота...

И защо трябваше да е забранена?

В този момент приключението започна...

Внезапно трифибията се залюля, започна да набира височина, после се спусна надолу, понесе се вляво... вдясно... пак нагоре...

— Внимание, внимание — чу се глас — Говори капитанът на полета. Силни турбуленции по причина на неочаквана буря. Моля, затегнете коланите! Приберете всички остри и опасни предмети, наведете глави към коленете...

Джейн и Джон автоматично пипнаха коланите — затегнати бяха, после той прибра очилата си в калъфа, тя се приведе под силната му ръка, стискайки здраво очи...

Известно време трифибията се люшкеше във всички посоки, сетне настъпи потискаща тишина...

И гласът на капитана:

— Внимание... Падаме... Опитвам планиране, надявам се да успеем да намерим подходящо място за кацане...

Младите американци бяха убедени в крайния успех. Е, какво — извила се е буря, но за американската техника предели няма...

Чу се гръмкото изревяване на двигателя...

И рязък удар... После пак усещане за безтегловност... Пак удар... Пак олекотяване... Стомасите се изкачиха към гърлото, очите засмъдяха, в ушите някой натисна с огромна скала...

После времето спря...

Колко минути... или часове... стояха така свити, смачкани от напрежението, вкопчени в ръцете си — не разбраха...

Джон надигна глава...

Трифибията не мърдаше.

И хората в нея бяха застинали...

Десет пътника, стюардесата... Плюс двамата пилоти, които бавно, много бавно, влизаха в салона...

Единият провлачваше десния си крак, другият се опитваше да изчисти повръщаното от предницата на китела си...

Джон изви очи и разбра отде иде миризмата на кисело. И той, и Джейн бяха избълвали съдържанието на stomасите си върху дрехите си, че и на пода и по креслата.

Кога бяха повръщали — не помнеше...

Грабна бързо салфетки от чантата си и започна да трие...

Или поне така му се стори. Защото видя, че и Джейн автоматично се опитва да скрие следите от ужаса, но... Бавно, много бавно... Като на забавени кадри от стар филм...

Останалите пътници също се грижеха за външния си вид, пренебрегвайки напиралите въпроси... Страхът да разберат истината отлагаше всякакви питання...

Двамина от хората в салона не бързаха. Мъж и жена се бяха отпуснали, задържани само от коланите. От пръв поглед се разбираше, че чистотата е последната им грижа...

А още двама бяха отворили уста и се държаха здраво — единият за крака, другият за ръката...

Чак тогава Джон разбра защо не чува шум — просто ушите му бяха заглъхнали. Изглежда не беше само с него така, тъй като почти никой не поглеждаше към виещите от болка. Само стюардесата се придвижваше към ранените, подпирайки се върху седалките...

А след това шумът се върна...

Викове, писъци, несвързани крясъци, нечий гласове, опитващи се да говорят логично...

— Нееее... Оооох... Аааа... Мамка му... Моля, запазете спокойствие... Всички насам — напуснете бързолета... Иии... Олеле... Майкъбъл... Откопчайте коланите и бързо напуснете машината... Оооох... Насам, моля...

Най-после разбра — станало е нещо извънредно, нещо, невписващо се в правилата, нещо извън нормалността...

Джейн вече се надигаше, когато Джон започна да откопчава колана. Сетне двамата грабнаха пътните чанти и се запромъкнаха между ранените, мъртвите и обърканите хора към вратата, незначайно как отворена напреде им...

Не бяха първи навън. Здравият пилот вече влачеше ранения си колега към близката горичка. А наоколо...

Къде изчезнаха зелените равнини, белоснежните върхове, сините потоци...

Наоколо се лееше сивота — огромна сива територия, купища от боклуци, смрад... И разбягващи се дребни космати животинки, в които американците разпознаха внезапно уголемили се познатите им от уроците по реална биология плъхове... На ръст като домашни кучета, бързи, сливащи се със средата...

А някъде далеч се виждаха рошави хълмчета, в които дори от такова разстояние различава плъхове — великани...

И отгоре — постепенно наслагващ се мрак, над който блестяха яркочервени светкавици и се чуваха глухите тътени на гръмотевиците...

8.

Джон — тихият, послушният, нежният Джон, се втурна към вратата, успявайки пътем да викне на Джейн:

— Чакай...

И изчезна в сивия мрак...

През тънкия процеп на вратата тя го зърна как бяга със странни скокове — после разбра, че е прескачал бляскащи като метал локви, към горичката, до която вече бяха стигнали двамата пилоти.

Препречи пътя им, нещо викаше — Джейн виждаше само чертата на отварящата се уста, после блъсна командира, обърна се и побягна обратно...

— Джейн! — изхриптя той през вратата — Идвай! Идвайте всички... Това нещо може да избухне...

Ужасени, пътниците се втурнаха навън... Паника, хаос, червени светкавици, бляскави локви по земята... Един от тичащите се подхлъзна и падна. Чу се звук — нещо смесено между изпляскване в течност и мачкане на фолио... Човекът се сгърчи, опита се да се надигне, претъркули се... И замря...

Джейн се приведе. На червената светлина ясно се видя — мъртъв е! Просто застинал... С необичайни лъскави ивици, покрили лицето му...

Джон я затегли към горичката...

Как са стигнали — тя не помнеше. Видя странните сиво-зеленикави стволоче, видя двамата пилоти, лежащи под единия, видя задъханите спасили се хора наоколо си... И Джон, който явно беше поел в ръцете си ръководството на малката група...

— Взех одеала — говореше той на стюардесата — Раздайте ги... И вижте командира си — май е в криза...

Капитанът на кораба беше застинал като под погледа на Горгоната. Държеше на колене главата на помощника си, стенеше тихо, привеждаше се към него, вдигаше очи към небето...

Не е лесно човек да губи любовта си, помисли си Джейн. Но нали е пилот, отговорен е за пътниците...

Само че в момента нейният Джон беше спасител и герой. Той бавно обхождаше малката група — още петима здрави, освен тях двамата, разпитваше за рани или болки, помогна на стюардесата да завие в одеалото дребната възрастна жена, изгубила преди малко мъжа си, после се отдалечи и отиде до трупа на внезапно загиналия...

Върна се замислен.

— Джейн, — каза той, приляквайки до нея, опрял гръб на дебелия дънер — помниш ли уроците по химия?

Да, в трети клас имаха цял месец специализирани уроци, сети се тя. И още месец по онова... Физиката. Накрая дори учиха два месеца биология. Общи познания, нужни на съвременния човек. Останалото можеше да намери в интернет...

— Струва ми се — внимателно каза Джон — че човекът се е нагълтал с живак... Помня го — много ми беше интересен, когато мис Грейс ни го показа. Хлъзгав такъв, лъскав, обаче тя ни предупреди — много отровен... Не рискувах с локвите. Но ми изглеждат да са от живак...

Джейн го погледна. Малко, в нужните дози, обаче помнеше нещичко от ученото. Живакът наистина е отровен, но пък не се намира така — на полето...

— Май сме в особен район — продължи Джон — Локви живак, онези купчини там са боклук. Личи си, че е преработван, но е боклук. И тия отровени дървета... Прибави гигантските плъхове... А за въздуха да не говорим...

Джейн замря...

Забранената зона между планината и голямата река...

Джон се замисли. После се изправи:

— Господа, — заговори високо, за да надвика тътена от небесата — мисля, че сме в много опасен район. Капитане, стегнете се! И елате да видим как е трифибията. Ако може — нека се преместим в нея. Навън не сме в безопасност. Досега не е гръмнал, може изобщо да не се случи...

Бавно, капитанът положи главата на помощника си върху своето одеало, зави го с другото и тръгна с Джон към трифибията. Джейн не

издържа. Стана и забърза след тях. По-добре да рискува, отколкото да чака така — в неизвестност...

Чу шум зад себе си и се обърна...

И останалите идваха. Носеха одеалата, а тримата мъже бяха взели на ръце пилота. Стара жена се подpirаше на стюардесата, русото момиче с вече изкаляни коси, ситнеше до тях...

9.

В салона на трифибията беше тихо. Не се чуваха стенанията на ранените — стюардесата намери аптечка и с обучена ръка сложи инжекции с успокоителни. Сега и вторият пилот, и изпадналата в ступор възрастна жена, спяха...

Джейн тихо разговаряше със стюардесата. До тях седеше и русото момиче, успяло набързо да измие калта от себе си. Бъбреха си за какво ли не — само и само да не засягат темата за ситуацията и опасностите отвън. Тримата мъже седяха в креслата си — мълчаливи, вгълбени, затворени в някакви свои мисли...

Джон и пилотът бяха в кабината.

— А сега? — попита резонно младият мъж.

Пилотът вдигна рамене.

— Досега подобна катастрофа не се е случвала. Имам над двадесет чартърни полета с туристи в този район, но такава буря не ме е изненадвала. Не познавам Територията... Някъде има наши бази, има и спасители в тях, но... Надявам се, че вече са разбрали за изчезването и ни търсят...

— Не ми харесаха някои неща — каза Джон внимателно — Тия локви от живак, например... Не съм специалист, но съм убеден, че това е много отровно и опасно. Отде са се взели, за какво служат, няма ли подобни под трифибията, на какво разстояние действа отровата...

Пилотът го успокои:

— И аз не съм специалист, но помня, че парите са опасни. Обаче, ако си наблизко. Пътникът падна в локвата и това го уби. Трябва да внимаваме и заобикаляме подобни места. А под трифибията няма живак — на твърда почва сме — успях да огледам наоколо ни...

— Видя ли плъховете? — попита Джон.

Пилотът кимна замислен.

— Нямам понятие какви са тия зверове и защо са толкова големи. Има връзка със забраната дори да се минава над Територията, но не зная защо... Макар че усещам...

И Джон усещаше. Нещо странно, необичайно... И, въпреки това — явно нужно. Защото самата империя беше оградил Територията с бази и беше наложила забрана за минаване.

А това означаваше, че вече ги търсят...

И също така — че са нарушили закона с катастрофата, позволила им да видят неща, които по своите специални съображения империята не разрешаваше да бъдат обществено известни...

Двамата знаеха какво рискуват. Без да говорят, се спогледаха. Не бяха деца, известни им бяха случаи, в които хора просто изчезваха. Хора, нарушаващи неписаните правила в империята. Обикновено бяха заемащи ниски позиции — нямаше как човек с прекалено свободомислие да се издигне над определени граници. Но... Случваше се. И, след прояви, несъвместими с дълга на имперския гражданин, просто изчезваха...

Никой не питаше къде са, защо са ги отстранили, какво изобщо става с подобни нарушители на реда...

Просто не си ги спомняха...

Безопасно беше...

А сега разбраха, че са се озовали в много, много неудобна ситуация. Да, нямаха вина — никой нарочно не попада в подобна буря, никой не търпи катастрофа с цел да надникне в тайните на империята...

Обаче...

Вече бяха в тях...

Или поне в тайната, криещата се зад названието Територията...

Ех, че добре беше преди няколко часа...

Просто чуваха, че между планината и голямата река има забранена зона, наречена Територия, и... И нататък не ги вълнуваше нищо...

Нямаше проблем...

А сега...

Но най-напред трябваше да оцелеят...

И двамата разбираха колко трудно ще е. Още повече, че пилотът трябваше да се грижи за своя любим, а Джон беше официално поел отговорността за Джейн...

— Имаме гориво достатъчно — каза пилотът — Ако отопляваме и осветяваме салона и кабината, можем да изкараме дори десет дни

тук. Храна има достатъчно — при малко пестеливост ще стигне за тия десет дни. Водата, обаче... Преобразувателят дава някое количество, но водата от него не е полезна за пиене. Става, не е вредна, обаче...

— Ясно... — Джон протегна ръка — Не сме се запознали. Джон. Жена ми е Джейн...

Пилотът стисна ръката.

— Майкъл. Там — посочи салона — е Тиодър. Живеем заедно, макар че вече е време да поемем общественото задължение. Аз си намерих жена. Познаваш я — стюардесата Кели. Но той още търси и затова забавяме обетите...

Джон кимна. Лични работи. Добре е да знае, но не е негова работа да разпитва. В империята никой не се меси в чужди дела. Само държавата има правото и задължението да следи всичко, да знае, да използва в своя нужда личните информации...

— По бордовия списък възрастната жена се казва мисис Смит. Съответно мистър Смит е загиналият в живака. Момичето е сестра на убития при кацането, казва се Ирис. Имаме още двама ранени. Единият е ударен в крака, другият в ръката. Не са много пострадали, ще могат да се движат... Евентуално. Мистър Колинз и мистър Гарбър. Здравият се казва Нийл Хокинс. И, да не забравя бъдещата ми съпруга, стюардесата Нели Макдоналд, в скоро време Нели Пайпър...

Джон се замисли. Трима здрави мъже, три здрави млади жени, една старица, трима ранени — единият доста тежко...

— Ще трябва да изчакаме — полупредложи, полузаяви той...

Майкъл кимна.

— Радиостанцията е ударена — може само да приема. Огледах я, възможно е да се поправи... Но не гарантирам...

— Да, нека изчакаме спасителите — отпусна се в креслото на втория пилот Джон — Вратата е здрава, илюминатори няма, стъклата на кабината са бронирани... Най-хубавото е, че камерите отвън са оцелели и може да наблюдаваме наоколо си...

После се замисли.

— И, все пак, няма да е лошо да огледаме района... Кой знае какви изненади крие... А може и опасни да са...

10.

В салона беше тъмно, но човек можеше да види какво става. Малките индивидуални лампички светеха — оцелелите се бояха от тъмнината и не склопваха очи. Мълчаха, втренчени в гърба на предната седалка, свиваха се на кълбо, а погледите шареха из полумрака. На големите екрани беше черно. Камерите работеха, обаче нощта потопи в черното си мастило всякакви природни картини отвън...

„Ако са картини — мислеше си Джейн — А ако са зловещи изображения на всички човешки страхове... Какво ли ни чака? Да изпаднеш в такова положение... При това — в края на модерния XXII век...“

Разбира се, хората бяха изживявали и по-тежки моменти...

И тя започна да си спомня за черните мигове от историята — познати ѝ от супер ултраекстрафилмите, наградени със световната награда „Оскар“...

Някъде преди два века, по време на световната експанзия на исляма, група американци бяха паднали със самолет в земите на днешната колония Персия. Организирали се, събрали сили, с помощта на автоматичното си оръжие успели да разбият бандите от жени и деца, които ги обкръжавали, успели дори да извикат помощ...

Джейн помнеше вълнуващия момент от филма, когато сред димящите развалини и купищата трупове каца американска бойна машина и в нея гордо се качват смелчаците...

Помнеше и друга история — за двете влюбени девойки, които са отвлечени в харема на някакъв черен вожд, но смело се изправят срещу желанията му, убиват го с голи ръце, а после взривяват целия град... И гордо се завръщат в базата на специално изпратения хеликоптер...

Даааа...

Нямаше смисъл да си ги преразказва. Много, много истории знаеше от филмите. А това бяха истински истории — иначе защо ще ги

заснемат, защо ще печелят награди и толкова много пари за създателите си?

Джон по всяка вероятност беше гледал повече исторически филми... Сети се как последната вечер преди отлитането той остана пред видеопроектора, за да догледа историческия филм. Много вълнуващо беше разказано как американските войници превземат Берлин — столицата на рашъните, по време на Виетнамската война, която се водила в Корея и Ирак...

Тя се огледа...

Джон беше все още в кабината. Сега беше негов ред да дежури два часа. Пилотът спеше, прегърнал упоения си любовник, стюардесата Нели се беше отпуснала на седалката до упоената мисис Смит, останалите мълчаха и само по проблясващите им очи се разбираше, че не спят...

Джейн стана и отиде до апарата за вода. Сипа си малко — Джон беше изнесъл цяла лекция на спасилите се за положението и необходимостта да пестят водата и храната. Отпи и се загледа в черния екран. Стори й се, че нещо помръдва навън...

Не, беше се излъгала...

Обаче...

Наистина — петно, доста по-тъмно от нощта, бавно се придвижваше към камерата. Просто петно — не се забелязваха никакви части на тялото...

Опита се да разбере колко е голямо, сравни го с остатъка от дървото, покрай който мина вчера... Беше високо нейде колкото човек, но доста разлято на ширина...

После петното остана зад дънера и се сля с него и мрака...

Трябваше да предупреди Джон. Макар че засега никой не искаше да излиза навън, той й спомена, че смята на другия ден да тръгне на разузнавателна обиколка. Имаха двата лъчеви пистолета на пилотите, имаха дори две бронезилетки и непробиваеми шлемове. А от задния люк можеше да изкарат авто количката, използвана от летците за пренос на багаж в някои изостанали летища по света...

В този момент единият от свилите се на кълбо пътници се надигна. Джейн го позна — мистър Хокинс, Нийл Хокинс. Здравият мъж. Явно беше станало време да смени дежурния в кабината.

Джейн огледа за пръв път Нийл. Висок, строен, с късо подстригана коса, леко мрачен... Чу, че бил търговски пътник и търсел малко разтуха след сложна и богата сделка в Ню Париж. Хубаво беше, че е при тях — изглеждаше силен и самоуверен, може би беше и служил в армията...

Другите двама мъже — Колинз и Гарбър, май си бяха само тежък товар. Едно, че бяха ранени, второ — като че бяха смазани. Приведени, мълчащи, с бягащи наоколо им очи, очакващи още нещо да им се случи... Далеч от образа на бащите — пионери, смелите завоеватели на Америка и света...

Хокинс изкачи трите стъпала към кабината, след малко оттам излезе Джон. Всички погледи се впиха в него. А той — сигурен, силен, смел, отиде до креслото на Джейн, отпусна се на второто, до нея, заметна я с одеалото и дори я прегърна през рамо...

Това като че успокои стресираните пътници и скоро в салона се раздаде лекият шум на заспиващи хора...

11.

Разбира се, слънцето не можеше да проникне в бронираното тяло на трифибията. Но затова пък имаше множество екрани, които създаваха илюзията на прозорци. И показваха реалния свят навън...

Обаче, и на тях не се виждаше слънце. Нито някаква ярка светлинка, каквато би трябвало да залива околността — все пак, беше ранна, но пролет...

Джон с мъка различаваше сивите храсти и ниски, криви дървета наоколо. Успя да разбере какъв е хълмът, близо до който беше кацла трифибията. Странно, но това беше изкуствено образувание — под пласта земя се различаваха добре основите — просто сандъци. Метални, сиви, някои разтворени, други метнати накриво — като че малко великанче си беше играло с кубчета...

Изкуствен произход имаха и двете възвишения зад малката туфа криви дървета...

Идеята за играещото си великанче беше добра, освен ако не приемеше по-реалистичната...

Някой набързо беше стоварил тук сандъците, цилиндрите пред туфата, грамадните бали, пристегнати със здрави въжета и, въпреки това, разцъфнали се тук-там...

Като че се намираха на огромно бунище...

Но пък да кацнат така...

И никой да не ги забележи...

Майкъл влезе в кабината. Кимна, зае мястото си — по негласно споразумение дежурните през нощта седяха на мястото на втория пилот, заоглежда бавно екраните над кормилното управление...

— Няма никой — промърмори той — Като че сме на друга планета, на някаква постапокалиптична звезда...

Джон не се увличаше по измислиците на фантастиката, но нямаше как да не се съгласи. Твърде сюрреалистично изглеждаше светът навън...

— Дали е безопасно да се излиза — заразсъждава на глас Майкъл — Виж онези плъхове... И птицата!

Джон също я беше забелязал. Голям размах на крилата и... Да, тялото беше обрасло с козина, не с пера...

Птицата се спусна безшумно, заби дълг остър клюн в един от плъховете и се възнесе нейде нагоре. След малко я видяха да каца на един от клоните на широкостволото дърво, закриващо вида на планината...

— Тия животинки дишат — заяви уверено Джон — А и няма как само в този район въздухът да е отровен...

— Да — каза пилотът — обаче не забравяй за бедния мистър Смит...

Джон вече беше мислил по темата.

— Живакът го отрови, а подобни локви виждам само натам — и той посочи в посока обратна на планината — Което означава, че трябва да огледаме района в противоположната посока...

— Да огледаме? — вдигна вежди Майкъл — Аз съм готов...

— Не, не — прекъсна го Джон — Ти си нужен. Най-важното — трябва да огледаш апаратурата тук. Може да откриеш повредата, да намериш начин да излетим... А и кой ще управлява? Тиодър е още в безсъзнание, не зная как ще се чувства и после...

Майкъл кимна съгласно. Нямахше място за демонстрации на героизъм. Единият отива да разузнае, вторият брани жените и ранените...

— Ще взема Нийл — каза Джон — Няма да се бавим. Навън е така мрачно, че кой знае колко скоро ще стане тъмно. Два часа — един за отиване, един за връщане. И ни дай час толеранс — не се знае какво ще срещнем...

Но не срещнаха нищо...

Все това сиво, почти черно поле, все тия купища от смет, все тия странни плъхове, които ги наблюдаваха отдалеч, все тия абсурдни дървета и храсти...

И никъде следа от човек...

Да, зърнаха в далечината някакво скупчване на кубове, накичени с остри върхове, но бяха прекалено далеч — нямахше как да отидат и ги разгледат за отпуснатото време...

Вода не откриха. По всичко изглежда, че някога тук са текли реки — имаше ясно очертани корита, но отдавна пресъхнали, отдавна превърнати в скалисти долчинки...

По всяка вероятност някъде трябва да избиват извори — иначе как ще оцелеят живите организми. Но — не можах да забележат нито извори, нито струпване на птици или животни...

Унило, с мирис на възкисело, потискащо...

Един свят на сивата смърт...

12.

Бързото съвещание в кабината ги събра петима. Джон, пилотът, Нийл, Джейн и стюардесата Нели. Останалите бяха или изпаднали в унес, или не пожелаха да се откъснат от сигурните кресла...

Ясно беше, че има само един въпрос за обсъждане: а сега? Какво да правят?

— Да изчакаме тук — предложи Нели — Със сигурност нашите военни са засекли падането и сега ни търсят...

— Възможно е — кимна Майкъл — Дори е много възможно. Но има и други фактори. Например, аз се боя от вероятността тук да има отрови, които въздействат поразяващо върху организма...

Прекъсна го Нийл:

— Майкъл, а имаш ли представа къде сме? Каква е тая сивота навън? Отровните езерца? Тия контейнери с боклуци? Ние с Джон успяхме да разгледаме поне пет от тях — няма как да се заобиколят, навред са. И, трябва да ви кажа, съвсем явно е, е това е нещо като сметище. Но на такава голяма територия? Та ние минахме поне четири километра в едната посока, а на връщане направихме малък завой...

Майкъл кимна замислен:

— Тази зона е забранена за полети. И екскурзианти не минават от тук. Изглежда има защо...

Джон решително го прекъсна:

— Майк, няма начин да не знаеш къде сме. Да, разбирам — държавна тайна, навлезли сме в забранен регион, не би трябвало изобщо да сме тук. Но — знаеш... Бурята, катастрофата... Не е твоя вината, не е и наша... Няма да ни убият заради това, я...

Погледна в очакване Майкъл и пророни, внезапно осенен:

— Или...

Майкъл кимна...

Настъпи тишина. Всички изведнъж разбраха в какъв двоен капан са попаднали. И им просветна — държавата трябва по някакъв начин

да запази секретността на територията. А един човек пази тайна най-добре, когато...

— Ще тръгнем ли? — попита Джон...

И петимата едновременно кимнаха...

Останалият половин час мина в трескаво събиране и подреждане на багажа в няколкото удобни за пренасяне на гръб чанти и раници. Решиха ръцете да са свободни — хем да пренесат ранените, хем... Така, за всеки случай...

Трудно беше да решат колко вода да вземат. С храната беше по-лесно — всеки взе колкото можеше да носи кубчета концентрати. Одеалата щяха да са върху носилките на мисис Смит и мистър Колинз. Раненият в ръката Гарбър щеше да се движи пеша с другите.

Майкъл и Джон взеха лъчевите пистолети и бронираните жилетки. Те щяха да охраняват малката колона — Джон отпред, Майкъл в тила.

Разбира се, с Джон тръгна и Джейн, а той ѝ нахлузи жилетката. Дама е, майка на бъдещите му деца, елементарното джентълменство го изискваше...

За последен път Майкъл пробва да се свърже с някого, но радиостанцията приемаше някакви разменяни съобщения, обаче не позволяваше звук да се понесе от трифибията...

Чуха дори как в някаква база военните докладват за хода на издирването, размяната на непознати за тях топоними, координати, цели...

Разбраха едно — търсят ги...

Затова решиха да се движат към планината, която се виждаше нейде от лявата страна на трифибията. Не беше близо, но пък имаше вероятност да успеят от близките хълмове да дадат сигнали с огън към спасителите...

А такива трябваше да минат — няколко пъти вече чуха как нейде встрани от тях шумно и бързо прелитаха военни машини. Дори по едно време тежко забръмча хеликоптер, но се отдалечаваше към планината. Което, впрочем, стана още един аргумент за движението в тая посока...

Джон се изправи — с известно затруднение, защото големият бидон с вода на гръба му го притискаше към земята, а няколкото съдинки, пълни с хранителни кубчета, привързани за колана, съвсем не

го правеха пъргав и гъвкав. Махна с ръка към планината и си помисли, че в тоя момент са съвсем като американските пионери, започващи пресичане на Великата прерия...

Оставаше и индианци да се появят...

13.

И те се появиха...

Но не по земята, а нейде в небето...

Групата беше на около километър от трифибията. Тъкмо изкачваха един куп от контейнери, превърнат от времето и почвата в разпрострял се хълм, когато гръм процепи въздуха. Над тях се понесоха две бойни машини, направиха завой и се устремиха към трифибията.

Тя лежеше самотна в сивото поле, открояваше се добре на фона му, различаваше се от няколкото височинки и горички наоколо.

Джон се разгневи на себе си, че не се бяха сетили да съберат дърва, за да се осветят във вече смрачаващия се ден, когато...

Когато машините извиха надолу като атакуващи хищни птици и от крилата им се понесоха огнени струи към малката машина — безпомощна и добре видима плячка...

Взривове, огън, гъст дим...

Групата беше застинала...

Спаси ги фактът, че тъкмо заобикаляха нещо като връх на хълмистата площ. Бяха откъм страната на трифибията, но със сигурност малката групичка — при това в бледи облекла, не се забелязваше от толкова далеч. Наистина, имаха и ярки наметала, предназначени именно да привличат вниманието на наблюдаващи отгоре спасители, но Джон по-късно си призна какъв късмет беше, че ги оставиха за краен случай... Или ако видят търсеци ги летателни машини...

Пилотите, които обстреляха и взривиха трифибията, не ги видяха. Едно, че бяха вече почти невидими, второ — бяха заети с точната стрелба...

Джон разбра — връщане назад нямаше. Трифибията не съществуваше, а унищожаването ѝ — предполагаемо с хората в него — говореше повече от ясно...

Навлезлите в територията не бяха желани — нито като спасяващи се, нито като гости...

Тайната, която случайно бяха узнали — при това без да разбират значението и смисъла ѝ, ги беше направила опасни за държавата. И тя вземаше мерки...

Наистина, тези мерки хич, ама хич не му допадаха. Но и не съдеше държавата си. Империята съществуваше въпреки и не за желанието на гражданите си. Империята имаше свои цели, а нейните жители от малки бяха приучвани да поставят държавните нужди високо над личните...

„Не питай какво е направила държавата за теб, питай се ти какво правиш за нея...“ Така беше казал един велик президент преди повече от два века и оттогава американците знаеха — целта на живота им е служба на империята... С всички сили, по всякакъв начин, винаги, когато тя поискаше чрез чиновниците си това от тях...

Само че... На Джон му беше тежко, обаче трябваше да си признае. Не му допадаше да бъде убит заради някаква тайна. При това без да знае в какво се състои тя...

Да, имаше огромно бунище в територията...

Да, беше наистина много, много голямо — от върха се виждаха подобни редици хълмове и към планината, и особено много в обратната ѝ посока.

Да, тази територия беше забранена...

Да, охраняваха я...

Да, не биваше да се дават поводи на враговете на империята да злословят — та ако ще и заради използването на някаква чужда, ненужна земя за световно бунище...

Джон знаеше — специални заводи преработваха отпадъците неведнъж, а дори два и три пъти... Но, все пак, сметта се трупаше. В техния град тя изчезваше нейде по специални сметопроводи, другаде я събираха моторни коли...

И повече не се чуваше за боклук...

Дали го преработваха още и още? Надали...

Но изчезваше...

Ето къде бил...

Дали имаше и другаде?

Може би...

Обаче — не повече от две или най-много три места. Нямахше нито смисъл, нито сметка да се градят такива депа — по 20 — 30 000 квадратни километра... А може би и по-големи...

После — охрана, наблюдение, контрол...

Естествено, използваните земи повече не ставаха за селскостопанска работа. Но пък можеше боклуците да се трупат все нагоре и нагоре. И да рухне някой такъв „връх“ — пак върху боклук ще падне...

Сметище не можеше да се направи върху пустинята — трудни условия за транспортиране.

Но имаше достатъчно земи, пригодни или пригодени за това...

Изглежда тази територия, където някога между планината и голямата река са живели неизвестни нему хора, беше удобна...

И станала Територията...

14.

Спасените бяха замръзнали — едни от изненада, други от ужас. Постепенно се раздвижиха. Всички бяха разбрали коя беше мишената на внезапната атака...

И бавно усещаха цялата безнадеждност на ситуацията...

Те бяха осъдени...

Защо?

Джон ги погледна и каза отчетливо:

— Нека продължим пътя си. Да намерим място за пренощуване, а там ще обсъдим какво да правим. Имаме време — до вечерта са няколко часа. Ще вървим и ще мислим...

Безмълвно хората се надигнаха. Заеха мястото си в колоната, тръгнаха. Но някак си обречено, без внимателно оглеждане, без виране в сивите хълмове, зеленикавите горички, мътното небе...

Като че вървяха по навик, просто да не стоят на едно място...

Път към ада...

Който не се отличаваше с разнообразие — потискащи цветове, тишина, мрачна неизменяемост...

Когато светлината взе да се свива до кафяво, спряха. Майкъл беше поел водачеството и внимателно избираше пътеките между купищата. Очите му зърнаха големичка група дървета, а в полумрака забеляза и пролука в тях — като своеобразен вход.

Спря, вдигна ръка, за да привлече вниманието на останалите, после тръгна към дърветата. Наистина — тунелът беше изкуствено направен, дори отдолу все още се различаваха каменни плочи. А дърветата заобикаляха голяма кръгла постройка — или по-точно, останките ѝ.

Майкъл се вмъкна през мястото, където някога е имало френски прозорец — прескочи оцелялата дървена основа, наведе глава, за да не се блъсне в увисналия горен праг...

Вътрешността на сградата беше почти празна — ако се изключат няколкото храста, с голи клони и почти без листа. Някъде до стената

шумеше вода и, когато отиде до нея, забеляза, че идва от някогашен водопровод. Изтичаше в порцеланово корито — оцеляла странно как вана...

Наведе се — водата не миришеше, опита — имаше вкус на нормална, чиста...

Прецизно провери всички възможни ъгълчета и се убеди, че наоколо няма дори плъхове... Освеж, ако не бяха под земята, разбира се. А какво се криеше под циментовия под — не можеше да види и разбере...

Реши да извика останалите. По-удобно място надали щяха да намерят. Наистина, със сигурност наоколо бяха останали и други сгради, но къде да ги търси под купищата бали, контейнери, чували, просто под слягащата се смет...

Положиха ранените внимателно, после мъжете се заеха да стъкнат огън, жените раздаваха хранителни кубчета, заливаха си с водата, която носеха. Не рискуваха да пият от оцелелия водопровод...

Накрая огънят лумна, прикрит в единия ъгъл, пазен от стените и метнатите на близките зеещи дупки от прозорците одеала...

До тунела зае позиция с лъчев пистолет в ръка Джейн и впери поглед към съгъстващия се мрак зад горичката.

Останалите се събраха около ранените. Тиодор, комуто Майкъл направи поредна инжекция, беше се унесъл пак, но мисис Смит седеше редом с Ирис и Нели, а Колинз, Харпър, Нийл се разположиха до Джон...

— Е? — попита Майкъл...

Джон изправи глава.

— Това е положението... Мисля, че всички разбирате — паднахме в забранена зона. И нарушихме някои правила. Според мен, вече сме отписани. Или очакват да измрем от средата, или...

Майкъл рязко добави:

— Или просто ще ни премахнат. Необходими жертви — за запазване на държавната тайна...

— Така е — съгласи се мрачно Джон — Няколко човека... Приемлива цена за охраната за зоната... Въпросът е — а ние какво да направим? Не мисля, че някой иска да умре... Тогава?

Нийл се обади тихо:

— А дали няма да можем да се преселим нейде в колонията Европа? В Джърмани или при хунгрите...

За пръв път чува гласа на ранения в ръката Гарбър:

— И смятате, мистър, че с тия документи ще е трудно да ни намерят? В момента навсякъде са разпространени нашите снимки, както и всички лични данни. И да се пръснем, и да сме заедно — все едно, най-много няколко дни и ще ни идентифицират...

Колинз също се обади:

— Не бъдете толкова песимист, Гарбър! Системата може да се излъже, хора работят там, може да ги измамим...

Гарбър се изсмя глухо:

— Мистър Колинз, аз работя в тая система. С вас бях като наблюдател — контролирах екскурзията, следях да няма нарушения на законите... И бях по дирите на опасен човек, опитал се да обере банката на Ню Лондон...

Колинз измъкна ръка под одеалото... И насочи лъчев пистолет... Точно срещу лъчевия пистолет, който Гарбър бе опрял в гърдите му... После и двамата бавно, внимателно и под огромно напрежение свалиха оръжията...

— Няма смисъл — каза Гарбър — Сега сме в една яма, и двамата сме не преследвани престъпници, а вече отписани нещастници. И да те убия, и да ме убиеш — другият няма да живее повече от 24 часа...

— Може! Може да се спасим — подскочи Колинз...

Гарбър го погледна с интерес:

— Как? Бъди сигурен, че отгоре вече поне два спътника следят региона, всичко, което се движи, се заснема. И нашата маскировка тук надали ни скрива от системата...

Колинз се облегна:

— Зная... Но има и друго... Хората...

— Тук няма хора — възрази Майкъл — Летя за осми път по маршрута, никога не съм зървал дори намек за човешки живот в Територията...

— Бугрите... — Колинз изрече внимателно названието на изчезналото племе — Чувал съм, че някои от тях все още се укриват в планината. Мои приятели са карали контрабандно някои стоки тук. А и знам за двама, които бяха принудени да се обявят за мъртви и останат при тях...

Гарбър се замисли. После погледна Джон, погледна Майкъл, плъзна очи по другите:

— Да, и аз зная някои неща. Но — как ще ги намерим? И дали ще ни приемат? А и трябва да разберем — останем ли тук, това е завинаги...

15.

Всички замълчаха...

Положението беше ясно. Жените бяха свели очи и очакваха решението на мъжете. Каквото и да става — трябваше да разчитат само на тия, които — както стана ясно — имаха опит именно в подобни комплицирани ситуации.

Мисис Смит се беше замислила за нещо свое. Мъжът ѝ беше мъртъв, животът рязко променен, бъдещето неясно. Впрочем — на тия години каква яснота...

Нели следеше с поглед Майкъл. Такъв или инакъв — но на него трябваше да разчита занапред. Още повече, че той ѝ се харесваше — силен, умен, смел... А и тя имаше някои пороци, с които беше не съвсем приемлива като член на американското общество. Например, предпочиташе мъжете. И ѝ беше доста трудно да симулира любов към своя пол...

Ирис просто мълчеше. Не разбираше за какво говорят, защо не отидат в най-близката база на армията, какво ги съдържа да не се обадят за помощ... Липсваха ѝ приятелите от големия тихоокеански Сан Анджелес, липсваше ѝ безгрижието, липсваше ѝ спокойствието на уредения веднъж завинаги живот...

Нийл се чудеше що за идея беше тая да тръгне на екзотичното пътуване. Командировката във филиала на фирмата привърши, трябваше да си почине два дни и да хване суперсамолета за родината... А той рече да се развлече и се записа за екскурзията... Сега... Май ще трябва да остане тук. Нямахте близки и роднини в Щатите, не се беше замислял за семейно гнездо, така че... Абе, ще видим... Още едно приключение...

Майкъл разбираше каква тежест е паднала на раменете му. Все пак, той беше командир на кораба и носеше отговорност за пътниците. Вярно — корабът беше унищожен, някои пътници загинаха, не бяха вече във въздуха, но... Но усещаше товара на отговорността...

За Джон нещата бяха ясни. Джейн... Каквото и да е — но беше й дал клетва. И искаше да я изпълни. Още повече, че му беше симпатична, понякога се хващаше, че мисли за нея почти както навремето за Пиер...

За Колинз и Гарбър трудности нямаше. Авантюристи, търсачи на силни преживявания и лек живот, сега трябваше да спасяват кожата си... Сами или заедно с тия изплашени и объркани хорица — все тая. Разбираха добре, че бъдещото завръщане в цивилизования свят не им носи дивиденди и обмисляха как да оцелеят и къде да намерят новото си поприще...

Джон се изправи:

— Хайде да дремнем, че утре път ни чака...

Гарбър го погледна:

— Към планината?

Останалите закимаха, спогледаха се, доволни от спонтанното единодушие...

Само Тиодър мълчеше в унеса си и Джейн внимателно се взираше в тунела, без да смее да се завърти към разговарящите...

На другия ден тръгнаха към планината. Бавно, внимателно заобикаляйки купищата боклук, стараяйки се да се прикриват в сенките им и колкото се може по-рядко да излизат на голо място...

Така и на третия ден...

А на четвъртия вечерта намериха почти цяла сграда — изглежда голям завод, сред останките от цеховете на който откриха и неголяма, двуетажна къща, с почти запазен покрив.

Заеха малка зала на долния етаж, разпалиха съчки в ръждясала печка, която при това имаше и тръби, устремени нейде нагоре. Това беше удобно — нямаше да се задимява, а и отвеждаше пушека направо към небето, почти неуловимо от космическите камери...

Пак се събраха около огъня, разтвориха хранителните кубчета внимателно — взетата от трифибията вода намаляваше, Нийл застана на пост с лъчев пистолет. Бяха вече по-уверени — имаха вече четири оръжия заедно с неочаквано излезлите тайни пистолети на Гарбър и Колинз...

Заприказваха се тихичко, започнаха отново спомените за ония вече безвъзвратно отлетели нормални дни...

И от тъмната врата, водеща нейде надолу към мазето, се разнесе полуглух глас:

— Добър вечер, дами и господа...

16.

Говореше на чист американски — дори без английски акцент, какъвто притежаваха мнозина в колонията Европа...

Джон и Майкъл скочиха, Нийл се извъртя от поста си до малкия прозорец, Гарбър и Колинз заизмъкваха пистолетите, жените се опитаха да се скрият зад купчината ръждясали някогашни мебели...

— Спокойно! — каза властно гласът — Спокойно! Не съм от ония, които ви преследват... Даже напротив...

Това не успокои бегълците, но пистолетите се отпуснаха надолу, мъжете застанаха леко приведени, готови за скок, жените бавно се отпуснаха все пак зад барикадата...

Майкъл се извърна към почернялата, почти увиснала на някогашните панти врата, и попита:

— Кой сте Вие?

Учтиво, премерено...

От мрака изплува фигурата на мъжа. Висок, здрав — личеше си дори под наметалото, което го правеше безформен и се сливаше с тъмнината, с някаква кожена шапка, леко придържащ готово за стрелба старинно оръжие. От пръв поглед се разбираше, че това е човек от планината, абориген, свикнал сам да се справя с опасностите и не боящ се от предизвикателствата...

— Аз съм Иван... По вашему — Айвън, но по-скоро Джон... Да седнем и ще ви обясня...

Новодошлият използва долната част от бивш шкаф, седна предпазливо — като че да разбере ще поеме ли тежестта му полуизгнилото дърво, положи оръжието на коленете си. Кимна към Нийл, който се чудеше да охранява ли или да се присъедини към внезапното събрание.

— Няма смисъл да стоиш — отвън са двама от нашите. А и в района е спокойно... Засега...

Джон махна на Нийл с покана да послуша гостенина. После всички се събраха около огъня. Все пак, насядаха така, че пламъкът да

е между тях и новодошлия, а жените се скупчиха зад разгърнатата в полукръг група мъже...

Човекът в наметалото — Иван, както се представи, огледа компанията, установи, че всички са тук и каза:

— Разбрах какво е станало с вас. Видяхме взривената трифибия, забелязахме и хеликоптерите, които ви търсят. На няколко места военните пускаха десанти, прочесваха района, после отлитаха. Много им трябвате...

Погледна нагоре — към невидимите сателити, и добави:

— Попаднали сте в много, много мръсна ситуация... За всички щеше да е по-добре да бяхте загинали при катастрофата...

— Защо? — изписка Нели — Защо?

Майкъл я помоли с поглед да помълчи, но Иван отговори на нелепия въпрос:

— Вие знаете какво има тук... А не трябва... Да, сигурен съм, че ще предпочетете да мълчите, но никой не би се обзаложил и за пукнат цент в това. И, естествено, военните не искат да рискуват. Мисля, че дори информацията за вас не е стигнала по-далеч от командването на Територията. Правилата са ясни, военните не обсъждат и не коментират, заповедта е — тайната да остане тук...

Мъжете се спогледаха в съгласие. И те смятаха така... Макар че не им се щеше да е истина...

— Кой сте вие? И тия ваши хора? — попита Нийл.

— Не са мои, просто сме един народ, едно цяло. Живеем в планината, оцеляваме, избягваме да дразним военните. Мисля, че те знаят за съществуването ни, може би се досещат за оръжието, обаче предпочитат да ни подминават. Предполагам — не им се губят хора в конфликти, засега ни пренебрегват. И ние не навлизаме в техните земи...

Майкъл внимателно се вгледа в лицето, обрамчено от руса брада и мустаци, със светещи в зелено очи:

— А сега?

Иван колебливо огледа групата:

— Не зная... Не е в обичая ни да подминаваме нуждаещ се човек. Още повече бедстващ. Съветът ще реши...

И чак тогава Джон зададе въпросът, който всички се питаха, но не смееха да поставят:

— А какъв народ сте вие? Джипсита? Турци?

Иван се засмя.

— Джипситата не смеят да минат отсам превала. Турците са долу, до Марица. Американците са по границите. А тук живеем ние — българите...

Това последното го каза гърлено, на странен език — като вик на орел и ричане на тигър едновременно...

— Балгари? — повтори Джон...

— Ъ, ъ, ъ... — каза Иван и странныят хъркащ издълбоко звук прозвуча като планинско ехо — Българи... На американски го произнасяте „бугри“ или „бюлгари“...

Настъпи тишина. Джейн се сети за разказите на мистер Крейн за миналото на тая земя. Изглежда и Джон се сети. А и другите бяха чули лекцията преди потеглянето на трифибията...

— Българи — повтори Иван...

17.

Джон пръв го разбра.

— Ние знаем, че сте изчезнал народ. Били сте част от турците, после рашъните са ви покорили, наложили са ви своя език...

Иван вдигна ръка:

— Мистър, нямаме много време. Нека оставим тия исторически екскурзии за по-късно — когато ви заведем до нашето село. Сега има по-важни неща. Моля ви — стягайте багажа и се примирете, че няма да спите тази нощ...

Американците се спогледаха. После като един се надигнаха и започнаха бързо да прибират току-що извадените от чантите и раниците вещи. Одеалата пристягаха към багажа, хранителните блокчета внимателно сложиха вътре, съдините с вече малкото вода в тях окачиха на коланите.

Иван ги забеляза и рече:

— Надявам се, че не сте пили вода от реки и кладенци...

Майкъл се изправи — тъкмо затягаше ремъците около Тиодор, и го погледна с известно разбиране:

— Отровна?

— Да! — изрече късо и някак си злобно Иван — Ако искате да живеете, издръжете до заранта, ще сме стигнали до чиста вода...

Сетне отиде до тъмната врата, отмести я и заслиза по стълбите. Джон забеляза, че водачът им не е взел нищо в ръце — освен странното си оръжие...

В мрака изведнъж светна огън. Иван държеше предварително приготвена факла и осветяваше пред слизащите стъпалата. После се насочи към отклоняващия се вдясно коридор и ги поведе нанякъде.

Не беше далеч — скоро започнаха бавно изкачване, а в края му забелязаха мътните звезди на небето. От тъмнината се появиха няколко човека. Двама подхванаха носилката с все още безмълвния Тиодор, двама помогнаха да жените да се ориентират в плашещата с тишината

и злокобния мрак среда. Останалите заизтеглиха зад и встрани от малката колона. Иван ги поведе...

Вървяха, вървяха, вървяха...

Мъжете на носилката се сменяха, скоро в употреба влезе и втората — мисис Смит бързо се умори, взе да залита и се наложи въпреки нейното нежелание, да я понесат...

Колинз — мошеник, престъпник или каквото там, но се оказа мъжага. Отказа да го носят още предния ден, успя да мине, мръщейки се, целия труден път, а сега сам тръгна напред. Подскачайки на единия крак, леко накланяйки се, обаче вървеше. Гарбър му помагаше с багажа, а по едно време направо прехвърли всичко върху гърба си...

Пътят като че не свършваше...

По едно време усетиха, че започват изкачване. Иван спря колоната и посочи някъде встрани:

— Трябва да починем малко. Очаква ни доста стръмна пътека — да съберем сили...

Разпръснаха се, но Джон забеляза, че мъжете с Иван заобиколиха в обръч групата, обърнаха гръб на хората и заеха позиции с лице извън кръга. Личеше си, че са опитни воители, познаващи района и знаещи какво се изисква при подобни ситуации...

А после започна изкачването...

То беше тежко...

Пътеката като че се изправи вертикално. И то така, че хората на Иван оставиха само двама в тила, а самият той отиде в челото. Останалите грабнаха носилките, като успяваха понякога с една ръка да подкрепят жените...

Под краката им се изплъзваха камъни, виждаха трудно дори на няколко метра, а когато бледото слънце започна бавно да изпълзява над тях, се ужасиха — пътеката минаваше буквално по ръба на страшна пропаст...

Джон дори се зарадва, че са минали тоя път в тъмното — не беше убеден дали ще успеят на мъглявата дневна светлина да преодолеят страха...

Вече бяха почти на равно място, пропастта се отдалечи нейде вдясно, а растителността видимо се променяше. Дърветата бяха с корони, храстите бяха облечени в зелени тоалети, чуха дори птичи песни...

Зоната оставаше зад гърба им...

Или поне така им се струваше...

Защото явно Иван ги водеше някъде в друг свят — извън Територията, извън сметището и отровите...

Движеха се вече по-спокойно. Дори на два пъти направиха почивки — макар пътят да беше равен, умората все повече наливаше тежести в краката им... Видяха и изворче, но Иван поклати глава, когато Майкъл го запита за чистотата му...

А после навлязоха в гъста гора...

Тя започна някак си изведнъж, зад няколко огромни скали, търкулнали се сякаш по време на играта на великански деца. Пространството се стесни постепенно, канарите отиваха все по-близо до пътеката и все по-нагоре, хората се оказаха в тунел...

Излязоха от него направо в гората. Тунелът продължаваше — но вече от храсти и дървета, преплитаци клони високо горе...

Тук се вървеше по-лесно. Прохладно, чист въздух и... Да, и още едно изворче. То бълбукаше в корените на широкостволо дърво и водата плавно се стичаше върху посипаната със сухи листа земя. Някой беше сложил парче от дървесна кора и това своеобразно чучурче позволяваше човек да напълни шепи и пие удобно...

Иван им посочи изворчето:

— Ето — това вече може да се пие...

Уморените хора като че не разбраха, а после изведнъж се спуснаха към водата. Наистина, някои като Джон, Майкъл, мисис Смит се спряха и отдръпнаха, но повечето се заблъскаха над изворчето. Постепенно от хаоса се откъснаха и други — Джейн, Нели, Нийл...

Останалите шумно гълтаха водата с шепи, обливаха се, опитваха се да не бъдат избутани от удобното място до скъпоценното изворче...

Лека-полека до водата остана само Колинз, който скоро щеше да се издуе като балон. Иван го отдръпна и каза полупрезрително:

— Мистър, изчакайте малко — водата ще е още тук...

После се напиха търпеливите, а накрая и хората на Иван. Самият Иван остана последен...

Позасрамени, но освежени, спасените пътници тръгнаха след водача си напред...

И на около стотина метра от изворчето пред тях внезапно се откри така жадуваното селище...

18.

Всъщност, селището се виждаше от тяхното ниво. Отгоре не можеше да го забележи никой — покривите бяха от дървесна кора, дебела, тъмна, белите долни етажи се сливаха с околните варовикови скали, дървените горни етажи мимикрираха между мощните стволоче на вековните широколистници...

Излязоха на края на пътеката и се вгледаха към поляната насреща. Практически селището заемаше няколко подобни поляни, свързани помежду си с тунели из гората. На тая имаше пет или шест къщи. Немалки — двуетажни, с видими прозорчета към мазетата. На пръв поглед всяка от тия къщи можеше да побере семейство от десетина човека — при това доста нашироко разположени.

Къщите бяха с каменни основи, тръгващи нейде от дълбините с широки и здрави мазета, невисок първи етаж с малки прозорчета, втори, дървен, етаж с големи, някъде дори остъклени прозорци, с веранда, заобикаляща дома от три страни. Четвъртата беше опряна или на скалите, или до няколко яки ствола...

Когато новодошлите се огледаха, забелязаха, че между зеленината се мяркат и други подобни домове — явно селището не беше малко.

Но засега хора се не виждаха...

Да, до изхода от тунела се мярнаха две фигури, взели под мишница подобни на носената от Иван стара пушка. И нейде към скалите зърнаха въоръжен човек. Явно селището се охраняваше — при това доста сериозно. Охраняващите само погледнаха идващите и пак изчезнаха в гората...

Иван ги заведе до най-близката къща. Отвори вратата — здрава, обкована с желязо, покани ги:

— Влезте да си починете... После ще огледате как живеем...

Внесоха носилката с Тиодър, мисис Смит и Колинз сами влязоха — леко приведени, заради ниския горен праг, принуждаващ идващият

да заеме сгънатата поза и да няма възможност да действа с оръжието си...

Долният етаж представляваше заличка, вместила в себе си кухня, трапезария и склад. От едрите греди висяха цели пушени бутове на някакво животно, върволици от пълни с нещо прозрачни фишеци, връзки сушени треви и зеленчуци...

В голямо огнище, над буйна жаравя, висеше метален съд, който една жена разбъркваше с дървена лъжица. Жената беше едра, късо подстригана и тъкмо весело бърбеше с дребничка женичка, която ѝ подаваше глинени съдини. Още три жени бързо режиха сухо месо, големи бели хлябове, едната дори постави кръгъл съд с тесен отвор — съвсем явно ухаещ на нещо горско и сладно...

Иван поздравя:

— Здравейте, булки! Ей ги нашите гости... Господа, да ви представя така Гинка, Валя, Надя, Тинка, Тони... Пазителки на храната и чистотата...

Новодошлите бяха прекалено уморени, за да обърнат внимание на младите хубавици, затова само кимнаха и се отпуснаха върху дървената скамейка край едната стена и по грубите, но здрави и някак си красиви столове до другата.

А на масата продължаваше да се трупа храна...

Иван не чака:

— Господа и госпожи, сядайте, сядайте по-близо... Подкрепете се, пийнете нашето руйно вино, че после трябва да си отдъхнете и сетне ще видим кой какво...

Жените пъргаво разляха горещо вариво от висящия в огнището котел, занесоха паничките, раздадоха дървени лъжици и се отдръпнаха настрани...

Жените — от едрата Гинка до дребната Валя — излязоха нанякъде, а Иван завъртя поглед да види има ли нужда от още нещо...

Нямаше...

Капнали от дългия нощен преход, от стреса, от неочакваните промени, спасените лапаха горещата отвара, която се оказа уханна супа, гълтаха цели парчета топъл хляб, забиваха зъби и ръфаха стръвно месото и надениците...

Постепенно храненето замря. Джон усети как някаква омая го оплита, мускулите му се отпускат, главата се замайва и... И без малко

щеше да опре глава на масата и да захърка безметежно...

Иван ги подкани със силния си глас:

— Още малко, господа! Още малко... Сега — да отидем на горния етаж. Там ще настаним засега дамите. А вие, господа, изчакайте малко, ще ви заведе до вашите легла...

Горе имаше нещо като дневна, покрай стената на която се виеше покрита с кожи и дебел плат пейка. От този салон се влизаше в три малки стаи. Настаниха мисис Смит и Нели в едната, Ирис и Джейн влязоха в другата...

Не се събличаха. Пък и нямаха в какво да се преоблекат. Просто легнаха и заспаха...

Иван внимателно слезе от витата стълба до външната врата, където го чакаха мъжете.

Не отидоха далеч — заобиколиха китка от няколко дървета („Дъбчета“ — каза Иван), озоваха се пред още три къщи, които не се забелязваха от предната поляна. Направо се изкачиха горе. Джон и Нийл влязоха в първата стая, Майкъл и Гарбър във втората, Колинз в третата. А носилката с Тиодър беше понесена от внезапно появили се двама души, метнали пушки през рамото.

— Имаме лекар — обясни Иван на понечилия се да се спусне след носилката Майкъл — Ще го прегледа, ще го превърже... Като се наспите — ще ви заведе при него...

Майкъл прие думите му, кимна и мълчаливо влезе в стаята, където Гарбър вече спеше, шумно отворил уста...

19.

Колко е спал, Джон не разбра. Усещаше тялото си атомизирано, само болките в краката и гърба посочваха, че има нещо останало от него. Но, когато започна да се надига, рязък спазъм разтърси всичко — от главата до петите...

Едва ли не допълзя до вратата, подпря се на резето, с което беше затворена тя, със сила го отпъна и излезе в голямата стая. Там, на пейката, полуизлегнал, дремеше Иван. Явно очакваше някой от тях да се събуди, затова рязко скочи.

— Добър вечер! — поздрави той и побърза да обясни — Спахте повече от 24 часа. Жените вече станаха, хапнаха, сега ги обличат в нови дрехи, защото вашите...

Джон се огледа. Наистина — от здравата му екипировка за екскурзията бяха останали парцали, свързани от конците и колана.

Иван посочи с глава няколкото купчини дрехи върху пейката.

— Избирайте. И ще ви покажа къде да се измиете...

Дрехите бяха особени. Не точно като тези на Иван и другарите му — полувоенни, маскировъчни, а по-битови, някак си архаични. Бяла риза, стегнати, но с широки крачоли панталони, домашно плетена дебела фланела, горна дреха — плътна, с дълги ръкави, стягани от ремъчки около ръката...

— Останалите станаха ли? — попита Джон и кимна към вратите на стаите.

— Спят... И вашият другар спи. Не е в безсъзнание, а спи...

Джон се усмихна. Тиодър е добре, щом спи — значи е на оздравяване...

Иван го поведе по стълбите надолу, после излязоха навън. Слънцето вече отиваше към хоризонта. Мярнаха му се няколко човека из гората. Жени и мъже, в малко особено, но явно удобно и подходящо за планината облекло. С учудване разпозна Джейн — в странна рокля, плетена, разцепена от кръста надолу, където се показваше бяла пола,

със странен колан, закопчан с особена тока, метална и блестяща, бяла блуза, а отгоре ѝ ален елек без ръкави...

Тя дотича до него:

— Джон! Най-последно... Уж сте мъже, пък ви трябва повече време, за да се намързелувате... Разбра ли — Тиодър е по-добре... Ама и ти си в един вид...

— Госпожице, — прекъсна я Иван — тъкмо го водя към банята. След час ще ви го представя измит и свеж като кисела краставичка...

— Какво е това? — попита с любопитство Джон...

Иван вдигна пръст:

— По реда си, по реда си...

Банята се оказа малка пещера, с обковани от дъски стени. През нея минаваше изворче, което местните бяха захванали в облицован с камъни басейн, а в горния му край бяха монтирали огромен железен цилиндър, в който имаше нещо като пещ. Иван пробва пуснатата от кранчето на цилиндъра вода, метна в пещта няколко едри къса дърво и каза:

— Ето — пускай си топла вода, добавяй студената и се къпи. Не е като вашите автоматизирани бани, но пък е чиста планинска водичка. Тук има съединени тръби — водата се смесва в тях, можеш да регулираш...

И излезе...

Джон пробва малко системата, установи как най-добре се получава хубава за къпането вода и грабна едрия сапун — далеч от всякаквите модерни шампоани. Търка се, ми се, с удоволствие се напари с топла вода, а после пусна студен душ, изпръхтя и подскочи, пак се заля с гореща...

Избърса се с дебелите кърпи, метнати на една скамейка. После облече дрехите и установи, че е улучил ръста. Нямахме как да се огледа, но с бегъл поглед намери огромна прилика с местните хора. Дори беше брадясал като тях...

На вратата се сблъска с Майкъл и Колинз. Поздравиха се, обеща им да ги чака отпред...

Докато седеше на загрятия от слънцето камък, дойдоха Нийл и Гарбър.

А след тях се появи пак Иван. Отново с пушката, препасал малка чантичка на кръста, с явно очертаващ се в специален кобур стар

пистолет...

— Честита баня! — подхвърли той...

— А? — Джон се зачуди какво да отвърне...

— Просто благодари... Така е при нас — смятаме банята за едно от богатата на цивилизацията и се радваме, щом отново сме чисти... Знаеш ли, имало някога английски политик — както всички тях циничен и полуграмотен. Та той казал, че не иска да има работа с народ, който си честити банята. И това — при положение, че в нашите земи от векове банята е била нормално нещо, просто част от битието. И културата на къпането е изисквала поздрав към човека, който пак и отново е чист и свеж... А там, на Запад, са купували скъпи парфюми, за да се обливат, та да не смърдят...

Джон кима, макар да не разбра много...

Излязоха останалите мъже и всички тръгнаха по едната пътечка, която ги изведе до познатата им от пристигането къща. Там пак гореше огнището, жените ги чакаха край масата. Насядаха разбъркано — кой където иска и свари. Джон намери място до Джейн, заоглежда я, после впери поглед и към другите жени. Бяха в подобно на Джейн облекло — по всяка вероятност, местен тип. Не можеше да отрече, че така изглеждаха някак си по... и с известно стеснение призна на ум — по-сексапилни... А после една еретична мисъл премина през главата му: ако беше видял Джейн в това облекло, а не в безличните модни костюмчета...

Останалите се оглеждаха, разпитваха един друг, с наслада ядяха от скромната вечеря — хляб и особен вид сирене. Меко, леко солено, изключително вкусно...

— Имаме овце — каза Иван и посочи сиренето — Чисто овче сирене. При това от овце, пасящи по планинските ливади...

— А хлябът? — попита Майкъл.

Иван се смръщи.

— Малко трудно ни е с него. На тая височина не вирее, купуваме го от наши хора, долу, в равнината...

И посочи глинения съд, от който разсипваше по чашите червената течност.

— Но пък вино имаме... И то какво...

Наистина, виното си го биваше. Джон не обичаше алкохола — в САЩ го употребяваха най-вече лузърите. Така да се каже — разрешен

евтин наркотик. Пък и ония пиеха предимно концентрат. А истинско, скъпо вино, се поднасяше в домове, където той се надяваше един ден да се засели... Обаче, засега беше още далеч...

Но изпи с наслада една чаша. Вкусно, пивко, лекичко пощипващо гърлото и придаващо веселие и дързост...

Другите също не наблягаха на чашите. С изключение на Колинз, който след третата чаша взе да оплита езика и очите му леко помътняха. Нийл и Майкъл се спогледаха, после го грабнаха под мишници и избутаха по стълбите нагоре. След час, поотрезвелият и малко засрамен Колинз се появи отново при компанията...

А тя не скучаеше през това време. Разказваха за станалото досега, отговаряха на множеството въпроси на Иван за себе си, за живота в САЩ, за американските колонии на континента, за екскурзията...

20.

И после Иван започна своя разказ.

— Преди повече от 150 години тук е живял моят народ. Немалък народ — няколко милиона е бил в началото на ХХІ век. Трагично време за нас... Лоши и продажни управници, липса на национално единение, никакви стремежи към развитие, желание да се оцелее — на каквато и да е цена...

Мнозина заминали по чужди земи, а скоро след това и изчезнали в новите си народи. Просто се претопили...

Другите останали на родната земя. Която била много, много красива — зелени равнини, чисти реки, високи планини, прекрасни гори, изпълнени с животни и птици...

Само че някой някъде решил — да изтегли шистовия газ от тая земя. И започнали взривовете. Скоро водното море под равнината било отровено. Химикалите, които разбивали шистите, залели питейната вода и я превърнали в страшна отрова...

Безкрайната равнина, житницата на страната, завехнала и постепенно умряла. Хората я напуснали...

А на юг станало друго...

Джипситата, дошли преди десетина века, постепенно завладели земята на юг от планината. Американците — неотстъпно заемащи хубавата земя, не допуснали джипситата зад големия град Пловдив — сега Филипопол. И ги блокирали около града Елхово, станал нещо като столица на джипситата и на нахлуващите през границата пришълци от Азия и Африка...

Удобно за американците — един огромен лагер, в който са събрани всички, пречещи на нормалния живот в колонията Европа...

Та дори от това господарите на света успели да извлекат някаква полза — създали в тая област своеобразен център за екзотичната забава. Селища за живот сред аборигените — с всички песни и танци, със свободната любов, с приключенията. И — под строг контрол!

Едновременно с това историята е била пренаписана. Оказва се, че по новата българите са тюркски народ, братя на южните си съседи. И врагове на рашаните, техни братя по кръв — на които преди векове са дали писмеността и религията. Но сега — за нуждите на „Разделяй и владей“, двата народа са обявени за антиподи...

— Малко останахме — каза Иван — малко... Тук наоколо има още десетина села, на изток има няколко по-големи селища, повече хора живеят в западната част на планината и дори в равнината... Там, където винаги са живели и не са допусkali кракът на врага да стъпи на земята им. Но — бедстват, едва оцеляват, слизат все по-надолу в развитието си...

Спасените мълчаха...

— Ето защо не ви дадох да пиете вода по пътя. Отровата вече век и половина излиза, но... Няма да е скоро... И равнината не е за живот. Превърнали са я в бунице. Отначало стоварвали тук всякакви боклуци — защо да пазят равнината, вече е била неплодна... После започнали да изсипват сметта направо от въздуха...

И видяхте какво е — сиво, черно, кафяво... Страшни и странни животни и птици, тежък въздух, убийствена атмосфера...

Трудно ни е, но се оправяме. Избягваме да поддържаме връзки с вашите военни, обаче внимателно охраняваме района. Джипситата не смеят да минат насам — за тях присъдата е произнесена предварително. Да, не е човешко — обаче целта ни не е да сме връх на хуманизма, а да оцелее народът ни...

Тук сме към сто човека — както сами виждате. Но не сме сами, а част от народа ни...

Настъпи тишина...

Майкъл се надигна:

— Страшна е съдбата на народа ви... Само това мога да кажа... Но засега има друг, в момента по-важен за нас въпрос...

— Накъде? — попита и утвърди Иван...

— Именно...

Иван вече беше решил:

— Вие сте свободни хора. Мисля, че трябва да го решите сами. Ние ще ви помогнем, разбира се...

Спасените кимнаха... И се загледаха в гърбовете на излизащите българи. Които ги оставяха — да решават...

21.

Настъпи тишина...

После Джон взе думата:

— Разбира се, благодарен съм на спасителите ни. И им съчувствам за преживяното от народа им. Обаче, в този момент няма как да им помогнем... А те могат да ни помагат. Пък са и морално задължени — все пак, ние сме господарите на света, ние имаме правата над тая земя... Е, ще кажем някоя дума за тях пред командването, ще се погрижим да им изпратим продукти, пък и по-модерни вещи от тия, дето притежават...

Но... Какво да правим натам? Трифибията беше унищожена — знаем защо. Опасно е да се появим току-така, направо в някоя база...

Майкъл завъртя глава:

— Опасно е, но ние с Тиодър сме длъжни. Освен пилоти на туристическата трифибия, ние сме членове на Националната гвардия и в случай на нужда трябва да се явим при командването на колонията Ню Париж...

— Смяташ, че ще стигнете? — учуди се Нийл — И няма да ви арестуват?

— Защо? Не сме направили нищо, катастрофирахме заради лоши метеорологични условия, при независещи от нас обстоятелства, на забранената територия попаднахме случайно... И умеем да пазим тайна...

Нийл се развълнува видимо:

— А ние? Ние сме цивилни... Освен май мистър Гарбър... Но това е друг въпрос...

Джон махна с ръка:

— Няколко американски граждани се връщат в родината... Кой може да има нещо против? Дори е похвално...

Нийл глухо се изсмя:

— Не сме млади, мистър Доу, не вярваме на романтични приказки... Държавата има свои правила — не тия, които поднася в

учебниците за първи клас... И аз хич не съм убеден, че ще ни посрещнат добре... Не казвам радостни от спасението ни, казвам — поне добре...

— Тогава — каза Майкъл — Да решаваме всеки за себе си. Аз и Тиодър се връщаме. Ще помоля бугрите — да ни заведат възможно най-близо до военна база...

— И аз съм с вас — категоричен беше Гарбър — Мисля, че ценен кадър като мен няма да бъде пренебрегнат от държавните власти...

Неочаквано Колинз се изправи и вдигна ръка.

— Разчитайте на мен, пилоте... Ще има кой да носи ранения...

Погледнаха към жените. Джейн се приближи към Джон:

— А ние?

Джон беше уверен в отговора си, макар че нещо го караше да не е възторжен:

— Трябва да се прибираме в Ню Йорк. Имаме жилище, имаме работа, имаме приятели... Не мисля, че рискуваме — ние сме просто спасили се пътници. И сме достатъчно лоялни към държавата, за да разнасяме всякакви вредни и лъжливи слухове...

Мисис Смит се усмихна на младите хора.

— Джейн, ще мога ли да пътувам с вас?

Нели мълчаливо отиде до Майкъл и стисна ръката му. Само Ирис остана до Нийл... Останалите се спогледаха. Вярно — мъжът ѝ помагаше при изкачванията, по едно време взе и не върна раницата ѝ, предната вечер дори я зави с якето си...

— Мисля, че ние с мис Ирис ще потърсим нов път в живота — рече Нийл и небрежно я прегърна през рамо — Тук ми харесва. Чисто е, красиво, има добри хора... Хубаво място за начало на нов живот...

Другите мълчаха. После Майкъл каза:

— Това е ваше право... И — честито!

След което излезе, за да извика Иван. Той изслуша решенията на гостите и заяви готовността да приемат още двамина в селото.

— А за отвеждането ви към базата — ще решим с другите. Трябва да набележим къде ще отидем, кога ще е... Сами разбирате — трябва и малко предпазливост. Не воюваме с вашите, но и не бихме желали да се сблъскваме с тях...

Джон кимна съгласно...

Навън вече се здрачаваше. Дългите сенки плъзгаха невидими криле по сочната трева. Дърветата вече потъмняваха и заприличваха на горски великани, а гигантските клони на размахани бойни тояги. Някъде се чу странен звук — Иван им каза, че е нощна птица.

И — навред тишина...

Хорските гласове, шумът от стъпките, изпукването на някоя съчка... Всичко се сливаше в един лек, приятен, странен шум — като планински речетатив...

Този път си разпределиха жилищата поновому. Нийл с Ирис и Джон с Джейн останаха в голямата къща. Майкъл се прибра при Тиодър, който вече отваряше очи и бавно възприемаше света наоколо си. Нели се настани в съседната им стая — заедно с мисис Смит.

Колинз и Гарбър отидоха в познатите си две стаи...

И как леко се спеше в планинската тишина...

22.

На сутринта, тъкмо закусувах в трапезарията на голямата къща, се появи Иван и предложи на Нийл да го заведе на лов. Погледна към Ирис и добави:

— Ако искате, госпожице, може и вие да дойдете... Една разходка...

Джон веднага вдигна заинтригуван глава. Едно приключение? Тъкмо да има какво да разправа на приятелите в бара... Защото почти всичко друго попадеше под ветото на държавната тайна, а щяха да го разпитват... Пък и... Искаше му се да блесне — поне за малко, но да се открои сред групата...

— А аз бих ли могъл да дойда?

Иван се замисли. После каза:

— Джон, на лов не се ходи като на пикник. Извинявай, но малко хора ще свършат повече работа, отколкото шумна компания. Вземам тях двамата, ние сме трима...

После, изглежда му дойде друга мисъл, та добави:

— Но мога да те взема... Повече хора — извинете, няма как...

С което пресече желанието на Майкъл и Гарбър, вече надигащи се от столовете.

— Извинете, господа, обаче ви препоръчвам да си починете, да се подготвите за пътя... Тази вечер тръгваме. По-безопасно е да се движим в тъмното — въпреки че проблеми насам не сме имали...

„А къде сте имали?“ — беше на устата на Джон, но реши да замълчи. Имаше възможности за питане, щеше да ги използва...

Групата от петима мъже и една жена излезе от малкото селище през тунела, водещ към изгряващото слънце...

Останалите се пръснаха — кой да поспи още, кой да стегне багажа. С това се заеха жените. Местните булки бяха им приготвили дрехи за из път. Вълнени, плетени и тъкани, солидни на вид, но леки и удобни. И за жените, и за мъжете имаше някакъв вид панталони — широки около кръста и надолу, впити от бедрата натам. Бяха им

пригответи и дълги по метър и нещо пояси. Обясниха им на практика как трябва да се завиват, за да пазят топъл кръста. Чорапите също бяха от вълна, отгоре им показаха как трябва да сложат специални парчета плат — заместващи кончовите на обувките. А за краката предлагаха уж тънки, а всъщност много здрави и удобни „цървули“, направени от кожата на някакъв звяр...

Отгоре трябваше да сложат ризи, над тях фланели, а върху им — наметала. Бяло-черни, тежки, но позволяващи на човек да извършва всякакви движения под тях...

В неголеми кожени торбички беше приготвена храната — сухо месо, изсушен хляб, малко пресен. А за поясите бяха подготвени специални манерки от изсъхнал плод, побиращи около два литра вода...

Майкъл реши да огледа селищата в гората. Към него се присъедини Гарбър, който с остър професионален поглед преценяваше обстановката, подходите, възможните изходни точки...

Къщите, в които бяха приютени, се намираха в източния край на гората — ако се съди по проникващите през клоните слънчеви лъчи. Тук бяха пет, но на петдесетина метра от тях имаше още три струпвания — пет, четири, шест къщи. После тунелът продължаваше да се вие на запад, докато стигаше друга група скали, където имаше много домове — Гарбър преброи дванадесет, но със сигурност зад дърветата се криеха поне още десетина... Което не съвпаднаше с казаното от Иван за стотина жители. Но гостите разбираха защо домакините им бяха сдържани и не дотам откровени...

Българите имаха, по всяка вероятност, и някакви скривалища — със сигурност в скалите, но отвън не се разбираше къде са пещерите. Два извора минаваха през зелената площ — единият избликваше при „тяхното“ селище, другият до голямото. Сливаха се на малка, но светла поляна...

Някъде от очертаващата се близка долина се чуваха шумове — разговори, животински звуци. Налучкаха пътеката и скоро излязоха от гората. Долината не беше малка — през нея протичаше река, широка на места пет-шест метра. А наоколо се зеленееха градини. Дървета, зеленчукови стръкове, дори малко лозе във високия край...

Реката се спускаше през двуметров водопад и се разливаше в ширнало се поле.

На него видяха нивите, които даваха хляба. Или по-скоро — една голяма нива. Самите обстоятелства бяха принудили планинците да приемат своеобразната комуна — обща нива, общи градини, общ труд...

Полето, разбира се, се виждаше от космическите апарати, но не беше по-различно от много други, проснали се на тая височина около планината.

Двамата така бяха вперили очи към работещите двадесетина души долу, че не усетиха кога до тях се е доближил широкоплещест мъжага. Той им посочи полето, после нагоре и на лош американски обяви, че трябва да се връщат — не е хубаво на снимките да се виждат нови лица...

Майкъл се зачуди как тия хора, върнати век или дори два назад, са научили за Всеобщата космическа система, но не разпитва, а се подчини. Макар и с неохота, и Гарбър го последва...

По вече познатия път се върнаха обратно. Пред вратата на стаята Майкъл погледна спътника си и открито запитва:

— И сега, мистър Гарбър, как смятате да докладвате за видяното?

Гарбър се поусмихна:

— Не забравяйте — това е професията ми. И аз служа на държавата ни така, както умея. И както на нея ѝ трябва...

После спокойно влезе в стаята си.

Майкъл също се прибра — замислен. Тежката бръчка не слезе от челото му нито при вида на надигация се Тиодър, нито при първите думи, които раненият най-после изговори...

23.

Групата, начело с Иван, се отправи вляво от посоката на изгряващото слънце. На север, както машинално отбеляза Джон...

Водеше ги нисък, пъргав, въоръжен с дългоцевна стара пушка мъж. После се движеше Иван, следваха го американците, колоната завършваше третият българин — среден на ръст, но с много широки рамена. Въпреки това, и той, както останалите му другари, стъпваше почти безшумно...

Изкачваха се все по-нагоре... Скоро поеха по тясна пътека, която с труд преодоляваше скритите в храстите рътлинки. Изглежда по нея не се минаваше често, затова беше и пообрасла с треви и човек трябваше да внимава да не се спъне в изсъхнал миналогодишен корен...

По едно време водачът спря и посочи малка ниша в храстите. Иван кимна, махна на Нийл и Ирис и ги поведе натам. Спотаиха се в засада, а останалите продължиха...

Скоро водачът посочи друга ниша и Джон, заедно с вървящия зад него българин, се вмъкна сред храстите. Отвън не се забелязваше, но отвътре беше устроено от природата и човека цяло ловджийско гнездо. Та чак имаше две струпани купчини камъни — разположени във вид на кресло. Диво, странно — но удобно. Двамата седнаха и зачакаха сигнал. Водачът им през това време изчезна някъде напред...

Минаха десетина минути, половин час...

Чу се лек писък и българинът стана, остави настрана пушката и взе скритите предварително лък и стрели. На Джон посочи две къси копия — нещо средно между асегай и ловджийско леко копие. Джон взе едното, заби го в пръстта, после премери второто, прехвана го в средата и го залюля. Да, добро беше... Стига да имаше къде да го хвърли...

В този момент на поляната се показа сърна. Джон я разпозна — беше виждал животни от този вид в зоопарка, а като малък дори плака над класиката „Бамби“...

И сега трябваше...

Разнесе се тих цвъркат, после още един...

Българинът пусна стрелата...

Някъде отдясно излетя още една, а третата порази животното зад плешката, когато то се опита да скочи...

Инстинктивно Джон метна копието и, без да погледне дали е улучил, посегна за второто...

Българинът сдържа ръката му...

На поляната сърната лежеше — даже не подритваше, трите стрели стърчаха от тялото ѝ, а копието на Джон се люшкаше на около метър от главата ѝ...

После беше малко неприятно...

Ловците окачиха сърната на един клон, разпраха я, изсипаха вътрешностите, сетне широкоплещестият я метна на врата си...

Ирис гледаше в храстите, по очите ѝ личеше, че е плакала. Нийл се беше взрял в лицето ѝ и нещо тихо ѝ говореше...

Джон разбра — ловът си беше лов, но основната цел на Иван беше да поговори с двамата желаещи да останат. И бяха разговаряли...

Джон не знаеше за какво — предполагаше, разбираше и ставащото: момичето се примиряваше с крайния резултат... Бъдеще в този див край, сред тия — мирни, добри, трудолюбиви, но далечни на световната американска цивилизация, хора...

Не каза нито дума, тръгна след махналия му Иван...

Сега го чакаше подобен разговор...

Седнаха на повален от годините едър ствол на огромен дъб. Иван го погледна право в очите:

— Джон, няма да крия — и тия няколко дни, когато сте тук, на нас ни се налага да напругнем малко сили и да спестяваме от храната си — за вас. Мястото е дивичко, нивите не дават много зърно, налага се да изпращаме търговски експедиции чак в равнината... Казвам ти го, за да оцениш предложението ми...

Джон го погледна с очакване. Няма да е шпионаж — за какво са на едно малко племе някакви сведения чак от Ню Йорк. Тогава?

— Останете с Джейн. Ще ви дадем къща, ще се включите в живота ни. От теб ще стане добър ловец, Джейн ще се грижи за децата — имат нужда от знания, трябва и езици да научат...

Това Джон не беше очаквал...

Да го поканят... Да, в малко племе, при умиращ народ — но явно за тях той беше ценност. Сам по себе си — не като представител на фирмата...

Интересно предложение...

Планината, гората, водата, въздухът, храната...

Но — никъде не видя телеекран, не зърна компютърно устройство — та ако ще и от най-старите, не чу дори шум от радио...

Отделно, че щяха да му липсват атмосферата, приятелите, средата...

Поклати глава...

— Благодарен съм ти за поканата, но... Разбери — ние имаме друг живот. Различен... А освен това имам и задължения към държавата. Не съм убеден, че ще ме посрещнат с радост, обаче трябва да се явя пред властите, длъжен съм да отида и да изчакам решението им...

— Решението? За какво?

— За мен, за Джейн... За бъдещето ни...

Иван погледна замислен в краката си...

— Знаеш, че рискувате, нали? Особено след унищожаването на трифибията...

Джон вече беше убеден:

— Нищо лошо не сме направили... Мисля, че и държавните органи ще го разберат...

Иван скептично промълви:

— Дали? Ха дано, но...

24.

Вечеряха, огледаха пак багажа — малко беше, но нали трябваше с нещо да се занимават до тръгването. Ирис и жените си поплакаха, Нийл мълчаливо стисна ръцете на тръгващите.

Два или три часа след мръкване, Иван почука на вратата и всички тръгнаха след него. Групата придружаваха четирима от българите. Нийл и Ирис останаха назад, сляха се с тъмнината...

Иван ги поведе някъде настрани — не по пътеките, които Гарбър и Майкъл обходиха заранта. Заобиколиха някакви скали и поеа по неголяма пътека, която беше почти обрасла с храстчета. Това затрудняваше движението, но всички разбираха, че този преход е с определена цел — да бъдат объркани сетивата им, да дадат по-малко точни сведения при евентуални разпити...

Българите бяха предпазливи...

Иначе нямаше как да оцелеят толкова време...

Двама от придружителите носеха вече оглеждащия се Тиодър. Те решително отблъснаха Майкъл и Джон още при тръгването.

Иван поясни:

— Ние сме опитни, имаме сили. Вие се пазете — чака ви доста път...

И наистина — пътят беше сложен, труден, дълъг...

Вървяха, слизаха, катереха се, в някои моменти се налагаше четирима да поемат носилката. На три пъти преминаваха през тесни потоци, а веднъж се прехвърляха през пропаст — с помощта на въжета и по положени над зейналата бездна дълги стволоче...

Джон подкрепяше Джейн, по едно време взе и раничката ѝ, но малко по-късно тя си я върна и мило му обясни, че не е нежна госпожица, може и сама да се оправя...

Все пак, той ѝ помагаше, колкото можеше и доколкото тя приемаше това...

Мисис Смит вървеше наравно с всички. По едно време дори подкрепяше Колинз, комуто не беше леко да се движи с общото темпо

при тоя оздравяващ, но с рана крак...

Някъде към заранта Джон забеляза, че отиват все по-нагоре. И внезапно се озоваха на връх планината — над тях само небе...

Тихо, спокойно...

Починаха си, пийнаха от водата в издълбаните от някакъв плод (Иван го нарече „кратуна“) манерки, после започна слизането...

Джон смяташе, че ще е по-лесно, а се оказа трудно. Трябваше да следи в краката си, да не се хлъзне, да не се понесе скоростно надолу...

Гарбър се изпързала така, но за щастие не се нарани. Само дрехите му станаха почти невидими в нощта — бяха сиви, станаха кафяво-черни от влагата по тревата и пръстта...

Утрото настъпи някак си изведнъж — слънцето надникна зад останалата подир тях планинска верига, тревите, храстите, дърветата блеснаха изумрудено, а отпред заискри река...

Някъде зад нея се видя стоманена кула, а около ѝ — дълга метална ограда...

— Това е — каза Иван и всички спряха — Ето я вашата база. Не е нещо важно, има стотина войници, но всеки ден прелита трифибия, а и със сигурност имат връзка с щаба ви...

Положиха носилката с Тиодър на земята и започна сбогуването. Иван погледна към слънцето.

— Не бързайте... Седнете, хапнете, после идете... А ние тръгваме...

Джейн направо увисна на врата му, Нели бърбореше някакви благодарности, мисис Смит по католически прекръсти мъжете...

Американците склониха глави, стиснаха ръцете на спасителите си. После българите тръгнаха към слънцето и се изгубиха в близката гора...

Майкъл пръв седна до носилката и извади малко хляб и сирене. Подаде на Тиодър, отчупи и за себе си...

Останалите го последваха...

Не беше удобно да се излягат на все още мократа трева, затова приклекнаха в кръг и се спогледаха.

— Дадохме им достатъчно време — каза Гарбър — Вече може и ние да вървим...

И поеха към кулата...

Тя се оказа не толкова близо, колкото им изглеждаше. Наложих да направят малка обиколка — пред тях внезапно се разпростря малко блато. После излязоха на оглежданата и с просто око огромна гола равнина...

И от базата ги забелязаха. Изглежда известно време ги оглеждаха — разбраха по присвяткващите огънчета в стъклата на биноклите. После металната врата се отвори и от базата излетя бърза кола, която с голяма скорост се насочи директно срещу им...

Колата явно беше бойна — зад голямата картучница се бяха изправили двама войника и втренчено гледаха направо, пред тях друг управляваше, а четвъртият държеше автомат в бойно положение...

Спряха на двадесетина метра пред тях и единият извика на американски:

— Останете на място, само един да се приближи...

Майкъл тръгна напред, другите застанаха на място — леко отпуснати, демонстрирайки според указанията му колко са безопасни...

При колата се проведе бърз разговор, единият военен вдигна до ухото си малък телефон, после колата внезапно се завъртя и пое към кулата...

Майкъл им махна да отидат — защо да се връща...

— Ей сега ще вземат решение и ще дойдат да ни приберат...

Не минаха и няколко минути, от вратата изхвъркнаха три автомобила. Двете бойни коли завиха наляво и надясно, заеха позиции за охрана, а третата — голяма, почти автобус, дойде право при тях...

От нея скочиха няколко човека в униформи, грабнаха носилката, помогнаха на останалите да се качат бързо вътре и сетне с рязък завой поеха към базата...

25.

Посрещнаха ги добре — топло, с интерес, загрижено. Веднага ги настаниха в отделни стаи, дадоха им нови дрехи, щабният бръснар им помогна да се приведат в сравнително отговарящ на модата вид, никой не ги обезпокои след горещите бани...

Наистина, имаше нещо подозрително, че ги настаниха разделени — дори младоженците Джон и Джейн. При това не само разделени, но и стаите бяха на различни етажи, в различни краища на базата. А и беше трудно да се срещнат, тъй като навсякъде имаше часови и дежурният офицер ги помоли да не излизат от помещенията поради приоритетите на военната служба. Каквото и да означаваше това...

На сутринта някъде от запад долетя голяма трифибия, от която слязоха десетина старши офицери, придружени всеки от поне двама помощници. И започнаха разговорите, както те ги нарекоха...

Разпитваха отделно двамата пилоти. С Тиодър свършиха бързо — разбраха, че през цялото време е бил в безсъзнание, лекарите потвърдиха мозъчното сътресение и амнезията... Майкъл, обаче, беше подложен на три последователни разговора — сутринта, по обяд и след вечеря. Подробно разказа за пътуването, катастрофата, сетнешните събития...

Мисис Смит и Нели бяха подложени само на един разпит — старата жена все още беше объркана и заливаше слушателите с избиващите емоционални фонтани, а Нели бързо и точно разказа за действията си по време и след катастрофата. Но точно това не интересуваше гостите...

Четиримата мъже бяха викани по веднъж само — наблюденията на цивилните не добавяха много към разказа на пилота. Късно вечерта Гарбър беше поканен на събеседване с всички дошли, а малко покъсно извикаха и Майкъл. Да уточнят картината в селището на българите и евентуалните подстъпи към него...

На сутринта комисията извика отново Джон. Беше кацнал още един бързолет и от него слезе мистър Крейн — техният спътник до Ню

Париж...

— Здравей, Джон — учтиво каза той — Пак се срещнахме... При това, както разбрах, си успял да преживееш така мечтаното приключение...

— Да — кимна Джон и седна на посочения му стол в средата на кабинета. На големия диван до стената седяха трима офицери в еднакви маскировъчни униформи, на двата фотьойла се бяха разположили мистър Крейн — в стегнат делови костюм и още един костюмар, млад, с очила и остър поглед.

Мистър Крейн сложи пред него бутилка с минерална вода.

— Разкажи и на мен какво преживяхте...

Джон се опита и да е обстоен в разказа си, и да не се разпростира върху природни и емоционални описания. Получи се нещо средно между рапорт на военен и приключенски роман...

Крейн слушаше внимателно, от време на време задаваше насочващи въпроси, двама от военните си водеха бележки, които подаваха на чиновника, третият следеше апаратурата за запис, а цивилният младок слушаше като инквизитор еретик...

Крейн се облегна назад.

— Да говорим откровено... Влезли сте в забранена зона, свидетели сте на неща, които държавата ни не би искала да стават публично достояние. Изходите са два — сам разбираш. Единият е доста несигурен. Трябва да мълчите. Просто е необходимо да впиете в кожата си разбирането, че мълчанието е вашия живот... Занапред... Другият е доста неприятен. И смятам, че даже не се замисляте за него...

Джон задържа погледа си върху лицето му...

— Не, Джон, наистина мисля, че подобно нещо не ви идва на ум. А и ние се сещаме за това само като възможност...

Джон разбиращо огледа всички. Бяха сериозни...

— Мистър Крейн, казах ви — всичко разбираме. И нямаме никакво намерение да поставяме държавата ни в неудобно положение. Ясно ми е, че неприятната картина ще бъде сензация за известно време, после ще се забрави. Но и разбирам възможните рискове. Не бива в никакъв случаи да се дава подобно оръжие в ръцете на враговете ни...

Крейн беше впечатлен...

— Ако разрешите — продължи Джон — ще говоря със спътниците си. Мисля, че и те вече са разбрали доста неща и нямат никакво намерение да стават интересни по медиите. По една причина — обичаме великата ни империя и желаем да ѝ служим...

Военните се спогледаха, после насочиха погледи към мистър Крейн. А, когато той се усмихна доволно, останалите също лепнаха по една усмивка върху строгите си физиономии. Само младият костюмар не си даде труда да симулира вяра и ентузиазъм...

Срещата на спасените американци се проведе след обяда. За пръв път от два дни Джейн прегърна Джон, Нели се усмихна на Майкъл, останалите разбраха какво става с другарите им...

Разговорът не трая дълго. Всички бяха съгласни — нужно е да се мълчи. Приемат версията, която ще разказват след пристигането в империята: катастрофирали, пресекли планината, стигнали до базата. Никакви българи, никаква унищожена равнина, никакви сметища... Налагаше се да се подминат видените неща — колкото и интересни за публиката да бяха...

Накрая се появиха Крейн, двама военни и костюмарчето. Обясниха им, че пилотите ще останат в базата — все пак, са военнослужещи. Така ще останат скрити от публиката известно време...

Мисис Смит имаше желание да продължи пътуването и Крейн ѝ обеща безплатен билет за обиколка по Средиземноморието. Гарбър също оставаше в базата, след като завършат разговорите с него, щяха да го изпратят в Ню Париж, където беше командирован от службата си. Колинз постигна договореност да бъде включен в програмата за защита на свидетелите и очакваше смяна на документите и изпращане нейде по Западното крайбрежие...

Джон и Джейн щяха да се приберат в Ню Йорк. И върху тях падаше голямата тежест — именно те щяха да разговарят журналистите. Затова мистър Крейн им предложи да останат още седмица в базата. Да уточнят подробностите...

А, докато работят, ще имат време и за отдих. Крейн лично им обеща да ги закара — под сигурна охрана, разбира се — чак до Елхово, където да посетят атракционите на джипситата... Малко забава, а също така и теми за разговор с журналистите...

Все пак, екскурзията щеше да се осъществи...

26.

И екскурзията беше осъществена...

При това по всички правила на професията — с гид, в доста луксозна кола, с умело редуване на исторически забележителности и местни забавления...

Тръгнаха рано заранта от базата. В мощната, модеризирана и обзаведена за щаб бронирана кола, бяха осмина — Джон и Джейн, мистър Крейн, младият костюмар, четирима командоси. Младежът — този път в камуфлажно облекло, с автомат, професионално сложен удобно под ръка, се оказа истински екскурзовод. Умело разказваше за местата, през които минаваха, сипеше имена и данни, гарнираше с легенди и предания, насочваше вниманието им към най-интересното от многовековната история...

Оказа се, че тук американските войски са водили кървави битки с нашествениците от Азия и Африка. На един от хълмовете десетима парашутисти са успели да спрат настъплението на орда ислямисти...

— Сами? — потръпна Джейн...

— Е, имало е и две хиляди от помощните местни войски, но основната тежест е паднала върху нашите момчета — доуточни мистър Крейн, също специалист по темата...

До обяд разгледаха древна крепост, построена от някакъв тракийски цар, която била използвана от древните американски войски за спиране настъплението на персите — отдавна изчезнала империя, опитвала се да наруши господството на богоизбраната американска нация...

Младежът им показва гробовете на праисторическите американци — високи могили, в които все още учените откривали златни и сребърни предмети на изкуството отпреди Христа...

Застанаха за момент мирно пред паметника на американския Страж на мира — класическа фигура на имперския пазител, която държавата издигаше навред, където стъпеше крака на армейските герои...

А привечер стигнаха Елхово. Неголямо селище, в средата на което се издигаха десетина тухлени сгради — американския наблюдателски център, строго охранявани от взвод командоси и неизвестно число местни доброволци. Джон се позачуди защо е на Империята да набира тия мургави, с играещи страхливи очи, нещастници, но после си каза, че държавните служители знаят какво правят, пък и за интеграцията на дивите племена бяха нужни подобни хора — като мая за бухване на хляба...

Центърът беше обграден от висока — над четири метра — стена, с наблюдателна кула, охрана по периметъра, дори неголям, но доста дълбок ров...

В оградената част имаше строга на вид казарма за командосите (помощните войски бяха разположени в дървени сгради около центъра), както и няколко доста луксозни на вид хотела. А се оказа, че и отвътре са такива — като че човек беше влязъл в някоя модерна сграда в Централен Ню Йорк...

Дори част от обслужващия персонал беше американски — мениджъри, гидове...

А готвачите бяха французи, каращи годишна практика тук — компанията, стопанин на туристическия сектор сменяше постоянно екипите, за да създава разнообразие за гостите си...

И имаше защо — Джейн неволно видя под каква сума за тридневния престой на четиримата се подписа мистър Крейн и в себе си ахна. Те с Джон щяха да изкарат подобни пари поне за три седмици...

Но пък обслужването си струваше — малки, но много елегантни и богато обзаведени апартаменти, прекрасна вечеря, готови да изпълнят всички желания домакини...

Вечеряха рано, защото мистър Крейн им обеща прекрасна, пълна с изненади и емоции нощ. Преоблякоха се — Джон и Джейн пробваха новите дрехи, които Крейн им беше поръчал от далечния Филипопол, и тръгнаха към източния край на селището — към лагера на джипситата...

Младокът им разказа историята на този народ, дошъл отдавна на тия земи, отблъсквал агресията на бугрите и рашките, успял да запази традициите и оригиналната си самоличност...

— Векове наред поробителите бугри са се опитвали да пречупят джипситата. Робството е било страшно — насилствена промяна на манталитета, смазване на традициите, унищожаване на морала... Опитвали са се да забранят любовта — това велико чувство, да ограничат младите хора и да не им позволяват да се събират тогава, когато ги обземат искрени чувства. Поставили високи възрастови граници за женитба, дори са съдели неподчиняващите се на деспотските закони и приелите повелите на природата младежи... Карали ги да служат като работници, с полиция са следели всеки да работи някъде, да не живее традиционния живот на волния номад...

Джейн потръпна...

— И това все още ли е така?

— Не, разбира се — засмя се младокът — Още преди век и половина, когато демокрацията започва настъплението си по колонията Европа, бугрите са били изтласкани от окупираните от тях земи и джипситата са отново свободните хора от миналото...

Мистър Крейн се позасмя:

— Джон, все пак, вие недейте да бъдете много романтични. Имайте предвид, че за джипситата свободата е всичко — не признават чужда собственост, нито чужди права, нито каквото и да е — извън своето... Каквото им хрумне в момента...

И Джон се поусмихна — помнеше някои неща от разказите на Иван...

А после колата навлезе в лагера на джипситата...

27.

Нагрупване на шарени палатки, с парцаливи платнища, дървени бараки, къщурки от някакви жълти камъни (после мистър Крейн обясни, че това са непечени тухли, които полекичка се смиват от дъжда и затова в региона не е останало нищо от някога великата държава на джипситата)...

Бяха се струпали край сами реката и се виждаха следите от пребиваването им — почти нямаше оцелели дървета. Пак мистър Крейн обясни, че това е остатък от миналия занаят — джипситата издялвали от дърво всякакви неща: лъжици, корита, раклички...

Въпреки късния час, лагерът беше оживен. Отнякъде идваше голяма група мъже, които мъкнеха заклано прасе. Отново мистър Крейн изказа предположението, че джипситата са извършили пореден набег върху почудо оцелелите малки селца на бугри, които са разположени в полите на околните хълмове. На другия ден, продължи той, пак ще има оплакващи се селяни, но имперските служители обикновено подминаваха подобни неща. Все пак, имаха по-важни дела от закрилата на някакви си бугри, пък и политкоректността не позволяваше да се месят в традициите на джипситата...

Около жилищата кипеше живот. Малки и големи се движеха по някакви свои цели, някои размахваха бутилки с тъмни или светли течности, други пееха нещо с продрани гласове, стари жени и мъже пушеха и плюеха по минаващите коли, а млади девойки развяваха предизвикателно поли и крещяха нещо...

— Цените са ниски — каза, подсмиввайки се, мистър Крейн — Но... Не съветвам никого! Първо — болестите... Което ме подсеща — Джон, Джейн, не пипайте нищо, без да съм ви казал може ли... Хепатитът е най-малкото, дето може да ви сполети... Второ — всяка от тия проститутки работи със сводник. А той обикновено е мъжът ѝ или баща ѝ... Понякога това е едно и също...

Джейн остана със зяпнала уста:

— Ама...

— Не се чуди, Джейн — сериозно каза мистър Крейн — Това е част от традициите им. Инцестът тук е нещо нормално. Пък и кои сме ние, та да посягаме на традициите...

Джон потръпна:

— Пак тия традиции...

— Е, Джон — мистър Крейн стана сериозен — Кои сме ние, та ще нарушаваме духа на природата им? Още повече, че уважаваме чуждата свобода — стига да не пречи на нашите интереси... Джипситата са удобни за Империята. Закриват този ъгъл на полуострова, интересни са като атракция, със своите волности държат в потиснато положение бугрите. А вие знаете колко са опасни те — видели сте... И, Джон — мисля, че не всичко ми разказахте за пребиваването си при тях. Не всичко...

Джон трепна от неочаквания обрат на разговора:

— Не, мистър Крейн, разказахте ви. Малко селце, почти само жени, нямат оръжия. Изобщо не мисля, че са опасни за Империята...

— Ще трябва да поговоря пак с мистър Гарбър... Или заедно с теб да поговорим с него...

В този момент колата спря. Бяха стигнали до голяма поляна, по средата на която гореше огън. Огромен огън — в средата му се виждаше грамадно дърво, около което бяха струпани цели клони...

— Това какво е? — попита плахо Джейн.

— Тук ще е представлението — каза младокът — Обещават доста интересни неща — не само танци, а и ходене по жаравата. Стар обичай на джипситата. Но ще го видим в изпълнение на бугри. Обучени са от майсторите, нека те да поемат риска...

— А ние плащаме на господарите им — добави младокът, което му донесе навъсен поглед от Крейн...

Вечеряха около голяма дървена маса, съвсем близо до огъня. Четиримата бодигардове заеха позиции зад гърба им — по двама на маса. Не се намесваха в разговора, хвърляха по едно око към полянката пред огъня, но в повечето случаи бяха вперили поглед в околните посетители, както и към високата дървена ограда, заобикаляща мястото и превръщаща го в древна арена...

28.

Храната беше добра — печено месо, директно отрязвано от голям бик, печашц се на огромен шиш, салатата от зеленчуци (мистър Крейн прошепна, че е докарана от Филипопол, насам нямало добри земи за чисти плодове и зеленчуци), хлябът беше във вид на големи кръгове, подобен на оня, който им поднасяха българите. Вкусът му беше по-различен — така, някак си без особени усещания, лек, пухкав, бял...

И програмата беше доста добра...

Джон — като представител на фирмата, беше обиколил доста страни по света. Навсякъде местните представители го водеха по подобни места — заведения, вариетета, театри. Затова и не се впечатли от програмата — песни, танци, изпълнения с професионална наивност и чистота...

Гласовете бяха хубави, песните странни, музиката увличаше краката да скачат...

А и националните танци на джипситата не бяха трудни — ръцете в кръг напред, после вдигнати нагоре, пощраквания с пръсти, въртене на таза...

Нямаше нещо оригинално, нещо, което да внуши мисъл...

Музика за краката — сети се той за едно определение, което му беше казал веднъж Пиер. Музика за краката и таза, фактически. Далеч от музиката за душата — съчетанието на текст и звук, на мелодия и философия...

Изчакаха да рухнат в ураган от искри дървата в кладата. После няколко човека — отдалеч личеше, че не са джипсита, бяха бели и светлокоси, пригладиха жаравата...

И под звуците на музика, издавана от три инструмента — дълга свирка, някаква особена торба, огласяща простора с писъка си, и ритмични думкания по голям, кръгъл дебел обръч, от двете страни с опъната кожа, мъже и жени започнаха опасния танц...

— Музиката е друга — каза Джон — Някак си...

— Да — потвърди мистър Крейн — това е типичната музика на бугрите. Липсва ѝ безгрижието на джипситата, много е протяжна и тъжна, но... Не могат да танцуват под чужди песни...

Джон се замисли:

— Но щом това е национално изкуство на джипситата, значи тяхната музика е подходяща за тоя огън?

Мистър Крейн се навъси:

— Джон, Джон... Едни неща говориш... Остава да кажеш, че това изкуство е на бугрите, а не на коренното население... Просто бугрите не са стигнали цивилизационното ниво на джипситата и затова не умеят да танцуват под тяхната песен... Гледай, наслаждавай се на играта на страстите...

Една жена тръгна през жаравата, държаща в протегнатите си ръце някаква оцветена дъска.

— Това какво е? — попита Джейн.

Мистър Крейн се засмя:

— Диваците вярват в тия идоли и без тях не искат да играят. Изостанал народ, нали ви казах...

Около огъня в кръг бяха застанали шестима едри джипсита — брадясали, с мътни очи. Единият изчака жената да пресече жаравата, хвана я, изтръгна дъската и я метна в огъня...

Веднага мъж от танцуващите вдигна предмета от разпалените въглени и го понесе внимателно през жаравата. От него го пое друг, предаде го пак на жената...

— И защо им отнема идола? — попита смутената Джейн...

— Междурасови различия — поясни, без да откъсва поглед от групата върху огъня, мистър Крейн. — Не е за пръв път по-висшата раса да презира диваците... Е, ние също се отнасяме с превъзходство към джипситата, та и към европейците, но имаме здрави основания. Американците са избран, Божий народ, а тия... Обаче, и аз понякога се дразня от маниацината на джипситата. Трета категория племе, а с такива претенции към изостаналите...

Танцът завърши, мъжете и жените се покланяха, шестте джипсита тръгнаха между масите с протегнати шапки, а посетителите — тая вечер бяха дошли две големи трифибии от Бург Гас с американски туристи, хвърляха вътре по някоя монета или дори поедри пари...

В този момент Джон усети, че има нужда да се усамоти. Изчака джипсито да дойде до масата им, сложи в шапката малко от парите, които мистър Крейн им беше дал за харчене по време на екскурзията, и се обърна към него:

— Извинете, мистър Крейн, но... Бих искал да попитам — къде тук има тоалетна?

Мистър Крейн се усмихна учтиво:

— Хееей там, виждате ли бялата сграда? Лонг ще ви придружи — не бива да оставяте без охрана, джипситата, все пак, не са от много мирните...

Джейн също се надигна:

— И аз бих се възползвала от почивката...

Мистър Крейн смръщи вежди, но кимна и посочи на втория командос да тръгне с тях...

29.

Въпреки неугледния си външен вид, бялата къща беше отвътре нагласена по всички изисквания на хигиената и модата. Изключителна чистота, блестяща белота, дискретна интимност...

Командосът остана отвън, вторият зае позицията малко встрани, младите влязоха. Кимнаха си и всеки се запъти към лъскавата врата със съответния знак...

Джон се огледа вътре — редица мивки, огледала, набор тоалетни принадлежности...

И насреща му — ред кабинки...

Избра третата, влезе...

А там застина...

Върху капака на тоалетната чиния беше седнал Иван и заговорнически държеше пръст на устата. Другата му ръка стискаше малък автомат — подобен на тия, които носеха командосите...

— Иван... — започна Джон.

Онзи вдигна пръст и го размаха. Джон замълча...

Иван приближи глава до неговата и зашепна:

— Джон, имаме по-малко от десет минути, за да изчезнем. Трябва да извикаш Джейн и да дойдете тук. Има изход. А после...

— Защо? — зашепна, заразен от примера му, Джон — Защо? Всичко е наред. Приеха ни, след два дни заминаваме за САЩ...

Иван погледна надолу, после вдигна очи:

— Мисля, че целта не е да заминете. Дори напротив. Уловихме предавания на вашите медии. Всички знаят, че сте мъртви, загинали при катастрофата. Нещо повече... — той замълча — Майкъл е мъртъв. И мисис Смит... Ваш ред е. Не мисля, че Гарбър и Колинз ще бъдат пощадени. Както и Нели...

Майкъл беше смаян. Мълчеше... После вдигна глава:

— Защо?

Иван разбиращо го погледна:

— Свидетели сте. Излишни свидетели... Хванахме някои вътрешни предавания от базата към Филипопол... Мисис Смит е починала, както казаха, в съня си. Майкъл и Тиодър са заминали на акция — веднага, без почивка. И трифибията им паднала. Този път фатално. Останалите не знаем къде са, но...

— Не мога да повярвам... Ние сме граждани на Империята, държавата се грижи за нас...

— Погрижила се е — каза грубичко Иван — Джон, нямаме време! Трябва да тръгваме — ако искате да живеете...

Джон разбра — жестоката истина блесна пред очите му. Сега... Джейн...

Излезе от мъжката тоалетна и внимателно се огледа. Никой... Само лампите осветяваха с ярка светлина бляскавите стени. Тихо почука на вратата. След малко тя се откря и изплашеното лице на Джейн надникна навън:

— Какво...

— Шшшшт — Джон я прекъсна със съскащ шепот — Измъкни се и ела! Спешно...

Джейн се изненада, когато той я буквално замъкна в мъжката тоалетна, и направо онемя, щом видя Иван...

Българинът набързо ѝ обясни ситуацията. Нямаше време за обмисляне и аргументи...

Иван ги заведе в малката стая между двете тоалетни, премести тежкия наглед шкаф от задната стена и там се откри вратичка — колкото човек да се промъкне. Побутна зад нея и се озоваха навън — до голям сандък, опрян в стената и закриващ изхода...

Джон спря:

— Иван, — каза той — трябва да отида до мистър Крейн. Искам да го погледна в очите, искам да го попитам...

— Безсмислено — прекъсна го Иван — Напълно безсмислено. Рисуваш живота си, както и тоя на Джейн...

— Искам да видя...

В този момент иззад ъгъла на сградата изскочи нисък мургав човек. С два бързи скока се озова до тях, замахна и тънкият му нож потъна в гърдите на Джон...

Късно, твърде късно Иван натисна спусъка...

Двете тела паднаха едно до друго...

Българинът погледна към американеца. С един поглед установи — мъртъв...

А в това време наоколо запищяха куршуми и с глух тропот заудряха стената...

Иван се наведе, потегли за ръка Джейн, вмъкна я обратно в малката стая, после я изтегли през официалния вход. Наоколо нямаше никого — командосите бяха зад сградата, тичащите откъм арената военни също се насочиха към звука на стрелбата...

Под прикритието на храстите, двамата завиха зад дърветата, заобиколиха малък разлив на реката и се озоваха до кацнал в сенките хеликоптер.

Джейн се движеше като кукла...

Не разбираше нищо, не виждаше нищо...

Просто инстинктивно усещаше, че досегашният ѝ живот свърши и започва нов...

Ако успеят...

Ако оцелеят...

Хеликоптерът се вдигна рязко нагоре. Управляваше го млад, слабичък мъж, в камуфлажно облекло. До него седеше един от видените в българското село човек...

Машината се понесе ниско, почти над водите на реката. След няколко минути изви рязко нагоре и полетя по права линия. Мина почти час в мълчание. Иван гледаше лицето на Джейн, тя беше впила поглед в тъмното небе, което заобикаляше неосветената машина...

И нищо не мислеше...

Кацнаха след още час. Някъде в полите на невисока планина, близо до дървена къща, неотличаваща се от видените в утринния мрак бараки. Вече ги чакаха — двама мъже домъкнаха шланга от скрита под куп клони цистерна, пилотът огледа машината, Иван и другият българин не откъсваха поглед от заобикалящото ги вече утро...

— Защо го убиха? — попита Джейн, когато хеликоптерът пак излетя и пое в посока, обратна на слънцето...

— Защото знаехте много — каза Иван — И не само той. Мъртвите са и другите от групата ви. Или ще са мъртви — ако не усетят и не избягат. Но не съм оптимист...

След което ѝ обясни доста елементарната игра на мистър Крейн — разпръскване на опасните свидетели, премахването им бързо и тихо,

скриване на станалото посредством някакви други събития...

— Ще обвинят някой от нас... Може и мен — макар да се съмнявам да съм толкова известен... А може дори да жертват джипсита — просто е бил пиан. Малко опасност оцветява екзотиката, добре ще е за туризма...

А хеликоптерът бръмчеше...

30.

Няколко дни по-късно Джейн седеше замислена пред малката къща, която българите ѝ бяха дали като дом. Едноетажна, с каменна основа, голяма кухня, същевременно и трапезария, склад и дори баня с бойлер, сгриващ водата на дърва. На втория етаж имаше две неголеми стаи и много просторна веранда — както ѝ обясни Иван, възможност за строеж на още две стаи...

Беше тихо, уютно, спокойно...

Наоколо шетаха българите — всеки зает със свои работи, тя се виждаше с тях по няколко пъти на ден, вече запомняше някои думи и дори цели изрази...

Иван не се мяркаше. Явно беше зает някъде далеч, но ѝ донесоха подарък от него — хубава кожена дреха, която прилепна по тялото ѝ като втора кожа... Щеше да е добре през идващата зима...

А зимата ще изкара тук. И, по всяка вероятност, останалите зими от живота си. На втория ден след кацането на трифибията близо до селото, я извикаха в голямата къща до скалите. Там имаше няколко мъже и жени, двамина се въртяха около масата и регулираха саморъчно сглобено радио. Нагласиха го и всички се заслушаха в емисията с новини...

— Приключи разследването за смъртта на американския турист Лайонел Камерън, убит в атракциона Елхово от пиян бугр. Виновникът — някой си Петар от крайморското селище Рибен е настигнат от спецчастите и след кратка престрелка — убит...

Тя с изненада погледна Иван, а той кимна — нали ѝ беше обяснил как ще свърши тая история...

За останалите от катастрофиралата трифибия не чува повече нищо. И официални съобщения нямаше. За изчезнали хора не се говореше, за върнали се американци също...

После два-три дни животът течеше бавно. Иван изчезна някъде, жените я викаха сутрин с тях, помагаше в кухнята, един ден я изведоха в близка градина, та прочистваше сухи плевели...

— Здравей...

Беше Иван...

— Здравей...

Седна до нея. Помълчаха.

— Джейн... Не зная как да ти кажа... Джон го няма... Ти си свободна да живееш както искаш... Ако пожелаеш — ще те закараме в някой европейски град, ще опитаме да сменим документите ти...

Помълча...

— А, ако пожелаеш — остани тук. Още чифт работни ръце няма да са излишни...

Джейн беше вече мислила по въпроса...

— Ще остана... Още повече, че чакам дете... Не мога сама да се справя, слаба съм, знам...

Иван впери поглед някъде към върховете на дърветата...

— Джейн... Искам да ти кажа...

В началото на зимата се роди бебето. Момче. Кръстиха го Джон. Джейн беше се пренесла в къщата на Иван — естествено, тихо. Никой нищо не каза, никой нищо не попита. Следващата зима се появи дъщеричката... В малките селца се раждаха българчета — още и още...

И заживяха...

Въпреки всичко...

Земята попада в опашката на комета...

И животът се променя — с рязък скок назад...

Години, десетилетия, столетия...

А трябва да се живее...

И създава нов свят...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.